

Liahona

Pionerarven: »Det håb er som et anker for sjælen«, s. 14

Alt er ikke tabt: Lær af profeten Josephs liv, s. 20

Hvordan lever man retskaffent i en uretfærdig verden?, s. 26

Tempelforberedelse. s. 56, 76, 78, 79

»Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen.«

Matthæus 7:24-25

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Alt er vel**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: Jesus Kristus – tilgivende og nådig**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Illustration: Dan Burr. Indersiden af forsiden: Foto: Robbie George/National Geographic Creative. Indersiden af bagsiden: Foto: Richard M. Romney.

ARTIKLER

- 14 Pionererne: Et anker i denne tid**
Ældste Marcus B. Nash
Find ud af, hvordan pionerånden kan blive et anker for os i dag.
- 20 Fremkomsten af Mormons Bog**
Matthew S. Holland
Ligesom Joseph Smith, behøver I ikke at være fuldkomne for at blive et kraftfuldt redskab i Guds hænder.
- 26 Høst retfærdighedens frugter**
Ældste Quentin L. Cook
Hvordan kan vi nyde retfærdighedens frugter i vores familie?
- 34 Religion og styre**
Ældste Wilford W. Andersen
Sidste dages hellige har et ansvar for at være gode borgere, uanset hvor de bor.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen 2015**
- 10 Det tror vi: Kirkens organisation er guddommelig**
- 12 Kirkenyt**
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Af lam og hyrder**
Præsident James E. Faust

46

42 Fyldt med liv og overskud

Randal A. Wright

Tillæg jer denne vane og få et bedre helbred, større overskud og mere inspiration.

46 Støttepiller i Ungarn

McKelle George

Jesu Kristi evangelium giver de unge voksne i Ungarn håb, tro og styrke.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Syng sætningen »Jeg elsker Herrens tempel ...«

48 Jesus Kristus – vores Fredsfyrste

Ældste Russell M. Nelson

Den eneste kilde til ægte og varig fred er Jesus Kristus.

51 Lige til sagen

52 Klar til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme?

Lær mere om præstedømmets ed og pagt.

56 Forberedelse til at indtræde i Herrens hus

Ældste Kent F. Richards

Efterhånden som I modnes åndeligt, vil I ønske at forberede jer til og indtræde i templet.

60 Find en måde at tilgive på

Bonnie Brown

Hvordan tilgiver man, når det synes umuligt at slippe for smerten?

62 Plakat: Spredt solskin

63 Musik i mit liv

Sabrina de Sousa Teixeira

Jeg vandt over min frygt for at dele mit talent.

66

64 Jeg talte til Gud som til en ven

Ældste Juan A. Uceda

Vor himmelske Fader kan være jeres bedste ven. Bed til ham og han lytter.

66 Annas rejse

Jessica Larsen

Da Anna ankom til Amerika, kendte hun ikke nogen, og der var ingen, der forstod, hvad hun sagde. Så huskede hun, hvad hendes mor havde lært hende om at bede.

70 Vor himmelske Fader hører og besvarer mine bønner

George R.

Jeg vidste, at jeg kunne hjælpe min fætter ved at faste og bede.

71 Musik: Frelseren bød

John Nicholson og Samuel McBurney

72 Tid til skriften: Lignelsen om talenterne

Jean Bingham

74 Vores side

75 Tempelkort

76 Hvad gør vi i templet?

Carolyn Colton

78 Der skal jeg hen en dag

Mary N.

Jeg var klar til at tage til templet.

79 Særlige vidner: Hvordan bliver det, når jeg kommer ind i templet?

Ældste Neil L. Andersen

48

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa Carolina López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

July 2015 Vol. 164 No. 7. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler:*

»Fremkomsten af Mormons Bog«, side 20: Sine personlige svagheder til trods blev Joseph Smith et redskab i Herrens hænder, fordi han bestræbte sig på at følge Frelseren. Vi kan også være redskaber i Herrens hænder, når vi bestræber os på at blive bedre og blive mere ligesom Jesus Kristus. Tænk bønsmomt over at sætte nogle mål – både som familie og individuelt. I kan drøfte de styrker og talenter, de enkelte i familien har, og hvordan I kan bruge jeres styrker til at hjælpe hinanden med at nå jeres mål. Tal om, hvordan I kan bruge jeres styrker til at fremme Herrens værk, ligesom profeten Joseph gjorde.

»Annas rejse«, side 66: Overvej, hvordan I kan være med til at finde og bevare jeres slægts forskellige historier. I kan for eksempel aftale at interviewe en af jeres bedsteforældre, læse dagbøger eller andre dokumenter i familiens eje eller kigge på FamilySearch.org. Ved en kommende familieaften kan I udveksle beretninger og drøfte om jeres forfædre var helte. Overvej at lægge historierne ud under afsnittet »Memories« på FamilySearch.org.

PÅ DIT SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver første side for artiklen.

Arbejde, 4

Besøgsundervisning, 80

Bøn, 64, 66, 70

Enighed, 14

Familie, 26, 64, 66

Faste, 70

Fred, 26, 40, 48

Fremgang, 26

Helbred, 42

**Hjemmeundervisning,
51, 80**

Håb, 14, 46

Jesus Kristus, 48

Joseph Smith, 20

Kirkens organisation, 10

Konvertering, 39

Lykke, 26

Mormons Bog, 20

Nåde, 7, 20

Optimisme, 4

Pionerer, 4, 14, 66

Præstedømme, 52

Prøvelser, 20, 40, 66, 70

Religion, 34

Retskaffenhed, 26

Skrifter, 20, 40

Styre, 34

Talenter, 63, 72

Templer, 56, 75, 76, 78, 79

Tilgivelse, 7, 51, 60

**Tro, 14, 20, 38, 40, 41, 63,
66, 70**

Ærlighed, 38

Åbenbaring, 42

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

ALT ER vel

Når jeg tænker på arven efter vore pionerer, er en af de mest bevægende ting, der rinder mig i hu, salmen »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 8). De, der tog den lange rejse til Saltsødalen, sang ofte den sang på deres vandring.

Jeg er ganske bevidst om, at alt ikke var vel for disse hellige. De var plaget af sygdom, hede, udmattelse, kulde, frygt, sult, smerte, tvivl ja endog død.

Men til trods for, at de havde al mulig grund til at råbe: »Alt er ikke vel« – så udviklede de en indstilling, som vi kun kan beundre i dag. De så ud over deres genvordigheder og mod evige velsignelser. De var taknemlige trods svære omstændigheder. Trods alle tegn på det modsatte sang de med fuld overbevisning: »Alt er vel!«

Vores påskønnelse af pionererne er hul, hvis den ikke får os til at tænke grundigt over vores rolle. Jeg vil nævne nogle få af deres egenskaber, som inspirerer mig, når jeg tænker på deres offer og hengivenhed.

Barmhjertighed

Pionererne tog sig af hinanden uden skelen til social, økonomisk eller politisk baggrund. Selvom det forhalede deres rejse, var ubelejligt eller indebar personlige ofre, møje og besvær, så hjalp de hinanden.

I vores målorienterede og ensidige verden kommer

den enkeltes eller grupperes mål gerne før det at tage sig af hinanden eller at styrke Guds rige. I dagens verden kan det at nå visse ideologiske mål virke som en målestok for vores værd.

Det kan være en vidunderlig ting at sætte og nå mål. Men når succesen med at nå sine mål opnås ved at overhøre, ignorere eller såre andre, kan prisen for succes være for høj.

Pionererne tog sig af de andre i deres kompagni, men de tænkte også på dem, der kom efter dem og plantede afgrøder til de vogntog, der fulgte.

De kendte til styrken ved familie og venner. Og fordi de stolede på og regnede med hinanden, blev de stærke. Venner blev familie.

Pionererne tjener som en god påmindelse om, hvorfor vi må overvinde fristelsen til at isolere os og i stedet række ud og hjælpe hinanden og vise omsorg og kærlighed for hinanden.

Arbejde

»Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej.«

Denne sætning blev de trætte vandrendes slagsang. Det er svært at forestille sig, hvor hårdt disse mennesker sled og slæbte. Selve det at gå var det letteste, de foretog sig. De var nødt til at trække på samme hammel for at få mad, reparere vognene, passe dyrene, tage sig af de syge

og svage, finde og hente vand og beskytte sig mod umiddelbar fare på grund af vejret og de mange udfordringer, vildmarken bød på.

Når de vågnede om morgenen, stod deres mål altid klart defineret for dem: Tjen Gud og jeres medmennesker og kom frem til Saltsødalen. Hver dag stod disse mål klart for dem. De vidste, hvad de var nødt til at gøre, og at hver dag talte for at nå frem til målet.

I vore dage – hvor så meget af det, vi ønsker os, er indenfor rækkevidde – er det fristende at dreje fra eller give op, når vejen forude synes for besværlig eller bjergskråningerne synes for stejle. I de øjeblikke kan det inspirere os at tænke på de mænd, kvinder og børn, der ikke lod sygdom, modgang, smerte eller død hindre dem i at følge den valgte vej.

Pionerne lærte, at det at gøre svære ting styrkede kroppen, sindet og ånden, skærpede forståelsen af deres guddommelige ophav og gjorde deres medfølelse for andre dybere. Denne vane formede deres karakter og var en velsignelse for dem, længe efter de havde krydset sletterne og bjergene.

Optimisme

Når pionerne sang, lagde de stemme til en tredje lektie: »Kun med mod fremad drag!«

Det er et af de største paradokser i vor tid, at vi er velsignet med så meget og alligevel kan være så uheldige. Velstand og teknologiske vidundere overvælder os og indhyller os i tryghed, underholdning, øjeblikkelig tilfredsstillelse og bekvemmelighed. Og alligevel ser vi så stor mangel på glæde omkring os.

Pionerne, som ofrede så meget, led afsavn og manglede selv de mest basale fornødenheder til livets opretholdelse. De forstod, at glæde ikke kommer som følge af held eller tilfældighed. Og den følger bestemt ikke af, at alle vore ønsker går i opfyldelse. Glæde og lykke kommer ikke af ydre omstændigheder. Den kommer indefra – uagtet hvad der sker omkring os.

Det vidste pionerne, og med den indstilling fandt de glæde under alle forhold og i enhver prøve – selvom de prøvelser ramte dem og foruroligede dem dybt i sjælen.

Prøvelser

Nogle gange hører vi om, hvad pionerne udholdte, og siger med lettelse: »Godt, jeg ikke levede dengang.« Men jeg tænker, om de modige pionerer ikke ville have sagt det samme om os, hvis de havde kunnet se os.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

I kan eventuelt ønske at begynde med at synge »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16) med dem, I besøger. I kan også fortælle om en oplevelse, hvor I, eller en I kender, har anvendt principperne om medfølelse, arbejde eller optimisme. Føler I jer tilskyndet til det, kan I bære vidnesbyrd om de velsignelser, der kommer af at efterleve disse principper, og love dem, I besøger, lignende velsignelser.

Selvom tiden og forholdene har ændret sig, så er principperne for, hvordan man møder prøvelser og lever harmonisk sammen i et omsorgsfuldt, fremgangsrigt og gudfrygtigt fællesskab de samme.

Af pionererne kan vi lære at tro og stole på Herren. Vi kan lære at have omsorg for andre. Vi kan lære, at arbejde og flid ikke blot velsigner os timeligt, men også åndeligt. Vi kan lære, at glæde er tilgængelig for os, uanset hvilken situation vi står i.

UNGE

Før en optegnelse

Præsident Uchtdorf sammenligner vor tid med pionerernes. Selvom I ikke har skullet krydse de store sletter, har I måske mere til fælles med pionererne, end I tror! I kan også vise omsorg, optimisme og arbejde hårdt. Og ligesom vi ved, at pionererne besad disse kvaliteter takket være deres dagbøger, kan jeres efterkommere også lære jer at kende gennem jeres dagbøger.

Brug nogle minutter på at beskrive jer selv lidt i jeres dagbog. I kan skrive om åndelige ting, hvordan I fik jeres vidnesbyrd eller overvandt udfordringer med vor himmelske Faders hjælp. I kan også hjælpe jeres tipoldebørn (som måske læser jeres dagbog en dag) ved at fortælle om jeres dagligdag. Hvad laver I i skolen? Hvordan ser jeres værelse ud? Hvilket minde om jeres familie holder I mest af?

Hvis I begynder at skrive lidt hver dag, får I ikke alene et klarere billede af, hvordan vor himmelske Fader hjælper jer i dagligdagen, akkurat som han hjalp pionererne, men I efterlader også en arv til jeres efterkommere.

Den bedste måde at ære pionererne og vise vores påskønnelse af dem på er ved, at vi inkorporerer samme trofasthed mod Guds bud, omsorg og kærlighed til vore medmennesker og den flid, optimisme og glæde, som pionererne så smukt udviste, i vores liv.

Når vi gør det, kan vi række tværs gennem tiden, tage de ædle pionerer i hånden og istemme deres sang: »Alt er vel! Alt er vel!« ■

BØRN

Følg pionerernes eksempel

Præsident Uchtdorf nævner nogle få ting, der viser pionerernes kærlighed til vor himmelske Fader. Du kan følge deres eksempel. Her er nogle forslag til, hvordan du kommer i gang:

OMSORG

- Skriv en venlig besked eller lav noget lækkert til en, der er ked af det.
- Hjælp en klassekammerat med lektierne.

ARBEJDE

- Sæt et mål. Gør noget hver dag denne måned for at nå dit mål.
- Hjælp dine forældre med at lave mad.

OPTIMISME

- Lav en liste over 10 dejlige ting i dit liv.
- Smil til alle, du møder.

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og rolle øge jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesus Kristus: Tilgivende og nådig

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler Frelserens forskellige egenskaber.

En forståelse af, at Jesus Kristus er tilgivende og nådig kan hjælpe os til at tilgive og vise andre nåde. »Jesus Kristus er vores eksempel,« har præsident Thomas S. Monson sagt. »Hans liv er et stort eksempel på kærlighed. Han helbredte de syge; han opløftede de sørgmodige, han frelste synderen. Til sidst tog den vrede hob hans liv. Og stadig klinger disse ord højlydt fra Golgata: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« – det ypperste udtryk i livet for barmhjertighed og kærlighed.«¹

Hvis vi tilgiver andre deres overtrædelser, vil vor himmelske Fader også tilgive os. Jesus sagde: »Vær barmhjertige, som jeres fader er barmhjertig« (Luk 6:36). »Tilgivelse for *vore* synder kommer med betingelser,« har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver

i Det Første Præsidentskab, sagt. »Vi må omvende os ... Har vi ikke alle på et eller andet tidspunkt, ydmygt nærmet os kilden til al barmhjertighed og tryglet om nåde? Har vi ikke alle af vores sjæls inderste ønsket nåde – at blive tilgivet for de fejl, vi har gjort, og de synder, vi har begået? ... Tillad Kristi forsoning at ændre og helbrede jeres hjerte. Elsk hinanden. Tilgiv hinanden.«²

Yderligere skriftsteder

Matt 6:14-15; Luk 6:36-37;
Alma 34:14-16

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Kærlighed – kernen i evangeliet«, *Liahona*, maj 2014, s. 91.
2. Se Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 70, 75, 77.
3. Se Jeffrey R. Holland, »Rigets fredelige anliggender«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 80.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

»Vi skal tilgive, som vi selv bliver tilgivet,« har ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.³ Historien om den fortabte søn viser begge sider af tilgivelse. Den ene søn bliver tilgivet, og den anden søn kæmper for at tilgive.

Den yngste søn krævede sin arv og ødslede den hurtigt bort, og da sulten meldte sig, måtte han passe svin. Skriften siger: »Da gik han i sig selv og tænkte«, at han ville vende hjem og sige, at han ikke fortjente at blive kaldt søn. Men hans far tilgav ham og slagtede fedekalven og festede. Da den ældste søn vendte hjem fra arbejdet ude i marken, blev han vred. Han mindede sin far om, at han havde tjent ham i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af hans bud; men »mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner.« Faderen svarede: »Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit. Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet« (se Luk 15:11-32).

Til overvejelse

Hvordan kan tilgivelse være til gavn for den, der tilgiver?

NOTER FRA APRILKONFERENCEN 2015

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2015, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende de levende profeters og apostles og andre kirkelederes nylige undervisning.

PROFETISK LØFTE

Uvurderlige tempelvelsignelser

»Når vi besøger templet, og når vi erindrer de pagter, som vi indgår derinde, bliver vi bedre i stand til at overvinde [vore] fristelser og udholde vore prøvelser. I templet kan vi finde fred.

Templets velsignelser er uvurderlige. Jeg er hver dag taknemlig for det, som min elskede hustru, Frances, og jeg modtog, da vi knælede ved et helligt alter og indgik pagter, der binder os sammen for al evighed. Der er ikke nogen velsignelse, der er mere

værdifuld for mig end den fred og trøst, som jeg modtager fra den viden, jeg har om, at hun og jeg vil være sammen igen.

Må vor himmelske Fader velsigne os, så vi må have tempeltjenestens ånd, at vi må være lydige mod hans bud, og at vi omhyggeligt må følge vor Herre og Frelser Jesu Kristi fodspor.«

Præsident Thomas S. Monson, »Templets velsignelser«, *Liahona*, maj 2015, s. 93.

LÆRDOMSMÆSSIGE HØJDEPUNKTER

Hjørnesten i religionsfrihed

»Når vi går på stien af åndelig frihed i disse sidste dage, skal vi forstå, at den trofaste brug af vores handlefrihed afhænger af, at vi har religionsfrihed ...

Der er fire hjørnesten i religionsfrihed, som vi som sidste dages hellige må sætte vores lid til og beskytte.

Den første er frihed til at tro. Ingen bør blive kritiseret, forfulgt eller angrebet af andre, ej heller af myndigheder på grund af det, han eller hun tror på angående Gud ...

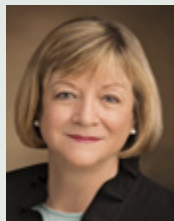
[Den] anden ... er friheden til at fortælle andre om vores tro ...

[Den] tredje ... er friheden til at danne en religiøs organisation, en kirke, for at tilbede fredeligt sammen med andre ...

[Den] fjerde ... er friheden til et efterleve vores tro – fri udøvelse af tro ikke blot derhjemme og i kirken, men også på offentlige steder.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bevarelse af handlefriheden, beskyttelse af religionsfriheden«, *Liahona*, maj 2015, s. 112.

»FAMILIEN: EN PROKLAMATION TIL VERDEN«

»Der er tre principper, som vi lærer om i proklamationen, som jeg især synes har brug for standhaftige forsvarere ...

Lad os hjælpe med at opbygge Guds rige ved frimodigt at stå fast og være ægteskabets, forældreskabets og hjemmets forsvarere. Herren har brug for, at vi er tapre, standhaftige og urokkelige krigere, der vil forsvare hans plan og lære den kommende generation hans sandheder.«

Bonnie L. Oscarson, Unge Pigers hovedpræsident, »Familieproklamationens forsvarer«, *Liahona*, maj 2015, s. 15, 16.

Se flere artikler om ægteskab og familie fra kvindernes møde ved aprilkonferencen 2015 – Cheryl A. Esplin, »Lad os fylde vores hjem med lys og sandhed«, s. 8, og Carole M. Stephens, »Familien kommer fra Gud«, s. 11.

1. Ægteskab imellem en mand og en kvinde.

2. Mødres og fædres roller.

3. Hjemmets hellighed.

GODE BERETNINGER FRA KONFERENCEN

Hvad fanger vores opmærksomhed bedre end en god beretning? Her er tre ud af de mange beretninger, som blev fortalt under konferencen:

- Hvilken type jord er du i lignelsen om sædemanden? Hvordan kan det ændre dit liv at erkende det? – Se Dallin H. Oaks, »Lignelsen om sædemanden«, s. 32.
- Hvilke bevægende oplevelser hjalp en ung mor til at komme tilbage til Jesu Kristi evangelium? – Se Rosemary M. Wixom, »Vend tilbage til troen«, s. 93.
- Hvordan kan den dramatiske beretning om to brødre, der strandede på en lodret klippeside, øge vores forståelse af Jesu Kristi forsoning? – Se Jeffrey R. Holland, »Retfærdighed får evigt spil«, s. 104.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

KIRKENS ORGANISATION ER GUDDOMMELIG

Nye medlemmer af Kirken hører ofte ord og udtryk, som de ikke har hørt før: Præstedømmenøgler, indsættelse, håndspålæggelse, dåb for de døde, GUF, Hjælpeforeningen osv. Og de hører mere velkendte ord, som anvendes i en anden betydning: Diakon, patriark, biskop, nadver, kaldelse, afløsning, vidnesbyrd, ordinance og mange andre.

Hvis du står i den situation, så fortvivl ikke. Jo mere du kommer i Kirken, studerer skrifterne og undervisningsmaterialerne og omgås Kirkens medlemmer, jo bedre forståelse

får du af disse ord og udtryk. I mellemtiden skal du ikke være bange for at spørge medlemmer af din menighed, om de vil forklare det, som du ikke forstår.

Ord som disse er vigtige, fordi de afspejler Kirkens lære, retningslinjer, praksis og organisation, som vi kender den fra skrifterne og åbenbaring til nutidsprofeter. Frelseren leder i dag sin kirke ved at åbenbare sin vilje til Det Første Præsidentskab (som består af Kirkens præsident og hans to rådgivere) og De Tolv Apostles Kvorum. I dag er Kirken grundlæggende organiseret på samme måde, som Herren organiserede den, da han gik på jorden (se TA 1:6). Som på Bibelens tid har vi profeter, apostle, medlemmer af

De Halvfjerds, missionærer, som går ud to og to og biskopper og andre lokale ledere.

Alle, der tjener i Kirken, gør det frivilligt. De bliver kaldet (bedt om at tjene) gennem inspiration til deres ledere. På et tidspunkt vil du få en kaldelse – et ansvar og mulighed for at tjene. Hvis du villigt accepterer det og passer det efter bedste evne, vil Herren velsigne dig for din indsats med at tjene hans børn. Uanset hvilken baggrund du har, kan du bidrage med dine åndelige gaver. Som medlem af Kirken er du en del af Kristi legeme (se 1 Kor 12). Dit bidrag er vigtigt for at Kirken fungerer. ■

Du finder mere information i Moroni 6; Lære og Pagter 20 og under »Church Organization« på lds.org/topics.

BYGGET PÅ APOSTLENE OG PROFETERNES GRUNDVOLD

»Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.«

Efeserne 2:19-20

Lederne i din menighed tjener sammen i et præsidentskab, der består af en præsident og to rådgivere.

Biskoppen og hans to rådgivere udgør biskoprådet og præsiderer over menigheden.

Hjælpeforeningspræsidentskabet tjener søstrene i menigheden og stræber efter at styrke deres familier.

Ældsternes kvorumspræsident og højpræsternes gruppeleder tjener eller hjælper mændene i menigheden og stræber efter at styrke deres familier.

Primarys præsidentskab tjener børnene, og præsidentskaberne i Unge Mænd og Unge Piger tjener de unge mellem 12 og 18.

Søndagsskolepræsidentskabet fører tilsyn med søndagsskoleklasserne og hjælper med at forbedre den evangeliske indlæring og undervisning i menigheden.

KIRKENYT

Se flere nyheder og begivenheder i Kirken ved at besøge news.lds.org.

LDS Charities (SDH-velgørenhed): 30 år med tjeneste

Princippet med at tjene vore medmennesker er ikke nyt. Kirken har i alle uddelinger været engageret i at hjælpe de fattige og nødlidende.

For 30 år siden, den 27. januar 1985, blev det engagement vist ved en særlig faste, hvor Kirkens medlemmer skænkede 42 millioner kroner til at hjælpe ofre for hungersnød i Etiopien. Dette markerede begyndelsen på det, der blev til LDS Charities. Samme år i november indsamlede en faste yderligere 35 millioner kroner til ofre for hungersnød. Disse to faster satte godt gang i arbejdet i vor tid.

På de 30 år siden disse to faster har Kirken leveret hjælp for 8,4 milliarder kroner til mennesker i nød. Det omfatter mad, husly, medicin,

tøj og anden nødhjælp. Derudover har LDS Charities bidraget med langsigtet hjælp gennem initiativer, der bidrager med kørestole, vaccinationer, rent vand, ernæring til familier, synsbehandling samt hjælp til mødre og nyfødte. Kirken samarbejder med andre anerkendte nødhjælpsorganisationer for at anvende bidragene bedst muligt.

Præsident Thomas S. Monson har ofte sagt, at vi som medlemmer af Kirken har et ansvar for at hjælpe de sultne, hjemløse og undertrykte. Medlemmer af Kirken har taget opfordringen til sig. Uden mange fanfarer og formel anerkendelse har de i det stille bidraget med millioner af timers tjeneste og over en milliard kroner. Foruden bidraget til den

humanitære fond på bidragssedlen har medlemmer skænket til LDS Philanthropies (SDH-filantropi), været på mission, været gode venner og naboer, arbejdet frivilligt på velfærdsprojekter og i lokalsamfundet samt givet af deres tid og kærlighed til hundredtusinder af pålidelige lokale organisationer.

Når de gør dette, begynder de at opfylde det, som Frelseren belærte om med hensyn til at tage sig af de fattige og nødlidende:

»For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig ...

Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:35, 40). ■

Templer tilbyder familietid

For at hjælpe familier med at besøge templet sammen, er der nu fastsat et bestemt tidspunkt hver uge i templernes dåbslokale, hvor familier kan planlægge at udføre stedfortrædende dåb uden at skulle vente længe. Ring til jeres lokale tempel for at få oplyst tidspunkter og træffe aftaler. ■

Hjælp til familier

Familieaftenslektioner er nu tilgængelige som hjælp til forældres undervisning af deres børn om, hvordan man forholder sig til pornografi.

Lektionerne findes på overcomingpornography.org/resources, og de omfatter »My body is from God« (Mit legeme kommer fra Gud), »The Spirit can help me choose good media« (Ånden kan hjælpe mig til at vælge det gode på alle medier), »What should I do if I see pornography?« (Hvad skal jeg gøre, hvis jeg støder på pornografi?), »The Savior desires to forgive and heal the wounds of pornography« (Frelseren ønsker at tilgive og helbrede sår fra pornografi) og »Sexual intimacy is sacred and beautiful« (Seksuelt samvær er helligt og smukt).

Disse ressourcer har forslag til drøftelse og behøver ikke at blive undervist i en bestemt rækkefølge. ■

LDS.org forbedrer funktioner

Foruden den nye hvide baggrund og menuer i blåt har LDS.org foretaget funktionelle forbedringer tidligere på året.

Der kan nu vælges både land og sprog, hvor det tidligere kun var sprog, og det gør det lettere for medlemmer at finde lokalt indhold på deres nationale hjemmeside.

Nationale hjemmesider har nu de samme navigationsmenuer, som der findes på LDS.org: Skrifterne, lærdomme, hjælpeikoner og nyheder. Dette giver medlemmer mulighed for at få adgang til Kirkens lokale indhold og materialer uden at åbne LDS.org og at vælge mellem lokalt indhold og LDS.org-indhold, når de søger. ■

Milepæle for familieaften

Familieaften fejrer i 2015 to store begivenheder i sin historie.

For 100 år siden opfordrede præsident Joseph F. Smith (1839-1918) og hans rådgivere Kirkens medlemmer til at afse en aften til at udvikle sig og lære sammen. De lovede, at de, der gjorde dette, ville se større kærlighed i hjemmet og større lydighed over for forældre. Begrebet med en familieaften var ikke helt ny, men denne opfordring fra Det Første Præsidentskab den 27. april 1915 bidrog til, at skikken blev mere udbredt.

For 50 år siden lagde præsident David O. McKay (1873-1970) fornyet vægt på familieaften. I januar 1965 bestilte han det første familieaftenshæfte med ugentlige lektioner, som der i alle hjem skulle undervises i. I 1970 blev mandag aften den foreslåede aften til familieaften.

I dag 100 år efter begyndelsen og 50 år efter, der blev lagt fornyet vægt på dens vigtighed, er familieaften stadig en vigtig del af kirkemedlemmernes liv. ■

Ældste
Marcus B. Nash
De Halvfjerds

Pionererne

ET ANKER I DENNE TID

Husk pionererne, husk deres historier og Guds bærende, frelsende og udfriende kraft, der kom som følge af deres håb og tro.

Motiveret af sin tro på Gud forlod Isaac Bartlett Nash (på foto ovenover og maleri til højre) sin fødestavn i Wales, sejlede over Atlanten og krydsede de amerikanske sletter for at slutte sig til de hellige i Salt Lake City.

I 1832 boede Weltha Bradford Hatch – en af min hustru Shelleys formødre – og hendes mand, Ira, i den lille by Farmersville i New York i USA, der ligger nær Lake Seneca. Da missionærerne Oliver Cowdery og Parley P. Pratt besøgte dem, købte Weltha en Mormons Bog og læste den med det samme. Overbevist om dens sandfærdighed bad hun om at blive døbt.

Men hendes mand rådede hende til at vente på grund af den tiltagende forfølgelse og en nær forestående fødsel. Kort tid efter Weltha havde født, blev hun døbt – men først var man nødt til at hugge et hul i isen på floden, før man kunne udføre ordinansen.¹

Ira var fascineret af det evangeliske budskab. Han ville gerne vide mere og følte sig også tilskyndet til at bidrage til tempelbyggeriet i Kirtland. Derfor rejste han og Weltha i hestevogn til Kirtland i Ohio i USA for at møde profeten Joseph Smith. Da de ankom, fik de at vide, at profeten var at finde med en gruppe mænd, der beskar træer i en nærliggende lund.

Da de kom til lunden, satte en af mændene sin økse i et træ og gik hen til dem og sagde: »Broder Hatch, jeg har ventet dig i tre

dage; pengene, du har med, skal bruges til at bygge forhøjningen i templet.«

Manden hed Joseph Smith. Det er vel unødvendigt at sige, at Ira blev døbt, og han og Weltha vendte hjem for at samle deres habengut og slutte sig til de hellige i Kirtland.²

En af mine forfædre, Isaac Bartlett Nash, sluttede sig til Kirken i Wales og krydsede Atlanten og de amerikanske sletter for at slutte sig til de hellige i Salt Lake City. Efter han var kommet frem, hørte han en af Kirkens præsiderende ældster fordømme brugen af tobak med disse ord: »Der er ældster i denne forsamling, som sidder med tobak i munden, som end ikke et svin ville tygge.« Isaac, der sad og tyggede tobak, tog det langsomt ud af munden og smed det ned på jorden og sagde til tobakken: »Bliv der, til jeg kommer og henter dig.« Det gjorde han aldrig.³

Hvad var det, der drev Weltha til at lade sig døbe i en tilfrossen flod, frem for at vente til det blev sommer? Hvad var det, der motiverede Ira til at rejse fra New York til Ohio for at give penge til et tempelbyggeri i en kirke, som han endnu ikke var medlem af? Hvad gjorde Isaac i stand til at forlade sit fædreland, sejle over Atlanterhavet, krydse

Overbevist om Mormons Bogs sandfærdighed bad Weltha Bradford Hatch om at blive døbt i en tilfrossen flod, frem for at vente til det blev sommer.

sletterne og udover alle de andre ting, han havde ladet bag sig, droppe tobakken?

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde: »Kraften, som bevægede vores forfædre i evangeliet, var kraften i troen på Gud. Det var den samme kraft, der gjorde udvandringen fra Egypten mulig, der åbnede en vej i Det Røde Hav, muliggjorde den lange vej gennem ørkenen og grundlæggelsen af Israel i det forjættede land.«⁴

Tro er både et princip om handling og kraft.⁵ Den »er ikke at have fuldkommen kundskab om noget« (Alma 32:21). Den er snarere en »overbevisning« fra Ånden (se Hebr 11:1, fodnote 1), som bevæger os til handling (se Jak 2:17-26; 2 Ne 25:23; Alma 34:15-17), til at følge Frelseren og holde alle hans bud, selv i svære og genvordige tider (se Eter 12:4-6).⁶ Lige så sikkert som solen gryr om morgenen, afføder tro håb – forventningen om kommende gode ting (se Moro 7:40-42) – og oppebærer os i Guds kraft.⁷

Dersom tro var den kraft, der bevægede vore pionerforfædre, så var det håbet, som deres tro affødte, der forankrede dem.

Moroni skrev:

»Ved tro bliver alt opfyldt.

Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud« (Eter 12:3-4).

Pionerernes klippefaste tro på Kristus bevægede dem til at handle i håb, forventningen om en bedre fremtid – ikke blot for sig selv, men også for deres efterkommere. Takket være det håb, var de sikre og standhaftige, og de priste Gud trods alle afsavn. For de standhaftige og trofaste viste Guds kraft sig på mange mirakuløse måder.

Hvordan kan pionererne være et anker for os i dag? Jeg har tre forslag:

Husk pionererne

Husk pionererne, husk deres historier og Guds bærende, frelsende og udfriende kraft, der kom som følge af deres håb og tro. Vore pionerforfædre kan hjælpe os til at huske, at vi er et pagtsfolk og bekræfte, at Gud, som vi har indgået pagt med, og som er uforanderlig (se Morm 9:19), vil velsigne os i svære tider, ligesom han velsignede vore pionerforfædre og -mødre.

Alma belærte om, at Gud »vil opfylde alle sine løfter, som han vil give [os], for han har opfyldt sine løfter, som han har givet vore fædre« (Alma 37:17). Med denne viden kan vi lade os inspirere af pionererne til som dem at handle i tro og være forankret i håb.

Det er det anker, vi søger i en moralsk, åndeligt og timeligt tumultagtig verden: Den levende, bevægende tro på Kristus og det håb, der forankrer os på hans vej.

Historien om Willies og Martins håndkærrekompagnier er blevet et symbol på de tidlige pionerers tro og håb. Det er et mirakel, at kun 200 af de omtrent 1000 medlemmer af kompagnierne døde.⁸ Den tro og det håb, som deres redningsmænd udviste, reddede tillige med guddommelig assistance håndkærrekompagnierne.⁹

Da de var taget fra Saltsødalene, blev redningsfolkene ramt af de samme tidlige, hårde og ubarmhjertige vinterstorme, som havde begravet håndkærrekompagnierne. I mødet med naturens voldsomhed vaklede nogle af redningsfolkene i deres tro og mistede håbet og vendte om.

Men Reddick Allred bemandede standhaftigt en redningsstation i tre uger i det voldsomme vintervejr. Selvom en anden redningsmand forsøgte at overtale broder Allred til at vende om med ham, afviste broder Allred det:

»Jeg afslog hans forslag og ... rådede ham til at blive, for livet for dem i kompagniet

afhæng af os,« skrev han i sin dagbog. »Derpå foreslog han, at jeg som leder af stationen, og de satte deres lid til mig, skulle spørge Herren om, hvad vi skulle gøre. Det gjorde jeg indsigelser imod, da [Herren] allerede havde sagt, hvad han ønskede af os.«¹⁰

En sådan urokkelig tro i svære tider skaber standhaftige mænd og kvinder og giver en sikker og stabil kurs, når potentielt slørende storme raser. En af frugterne ved en sådan tro er, at de, som er i besiddelse af den, bliver i stand til at nære, redde og velsigne andre. Forestil jer den varme, som Reddick Allred følte, da han så håndkærrekompagniet ankomme til sin station. Forestil jer den glæde, de oplevede i kompagniet, da de så ham!

Husk, at de stod sammen

Husk, at pionererne generelt set stod samlet og forenet. Historikere har bemærket, at de sidste dages helliges udvandring mod vest adskilte sig fra andre udvandring mod det vestlige USA.

»De var bogstavelig talt små landsbyer på vandring, landsbyer bestående af ædruelighed, solidaritet og en disciplin, der var uhørt noget andet sted på sporene mod vest ...

Der var ikke mange af emigranterne på vej mod Californien eller Oregon, der havde tanke for dem, der fulgte ... Det gjaldt ikke for mormonerne. Pionerkompagniernes første tanke var at notere, hvor det var godt at slå lejr, finde brænde, vand og græs og måle afstande og sætte milepæle op. De og de følgende kompagnier knoklede for at bygge broer og grave ud i de stejle skrænter for at lette adgangen til vadesteder. De lavede rafter og færger og efterlod dem til senere brug for de efterfølgende kompagnier.«¹¹

Årsagen til denne forskel var, at medlemmerne af Kirken var ude i det ærinde at opbygge Zion. Sagt mere praktisk er

VERDEN HAR BRUG FOR PIONERER

»Kan vi på en eller anden måde mønstre det mod og den standhaftighed, der karakteriserede den tidligere generation af pionerer? Kan du og jeg, i virkeligheden, være pionerer? Det ved jeg, at vi kan være. Hvor verden dog også har brug for pionerer i dag!«

Se præsident Thomas S. Monson, »Herren har brug for pionerer i dag«, *Liahona*, juli 2013, s. 5.

»Pengene, du har med, skal bruges til at bygge forhøjningen i templet,« sagde profeten Joseph Smith til Ira Hatch, da de mødtes første gang. Ira blev imponeret af profeten og blev døbt og flyttede med sin familie fra New York til Kirtland i Ohio.

Zion, hvor »enhver agte[r] sin broder som sig selv og øve[r] dyd og hellighed over for [Herren]« (L&P 38:24). Zion er – et samfund, hvor folk er ét af hjerte og sind og lever i retfærdighed, og der er ingen fattige iblandt dem (se Moses 7:18) – og det var og er resultatet af, at »enhver stræber efter at tilgodese sin næste og gøre alt alene med Guds ære for øje« (L&P 82:19).

Denne følelse af fællesskab og gensidigt ansvar affødte en samlet og forenet bestræbelse på at følge Guds profet. Det er en primær årsag til, at pionererne nød den fremgang, de gjorde, og det er en vigtig del af arven efter dem. De hvisker fra støvet, at vi også kun kan gå fremad i Herrens kraft i den udstrækning, at vi handler som ét i fællesskabsånd og gensidigt ansvar for at følge Herrens profet.

Videregivelse af pionerånden

Vi er ansvarlige for at indgyde den samme ånd, der drev pionererne fremad, i vore børn

og børnebørn. Vi kan se et enkelt eksempel på, hvordan det gøres i familien Muñoz i Otavalo i Ecuador. Da jeg i marts 2013 mødte bror Juan José Muñoz, hans hustru, Laura, og en af deres sønner, Juan Amado, for at høre om deres tid i Kirken. Jeg fandt ud af, at bror Muñoz var en de første konvertitter i Otavalo.

Da han var dreng, fik bror Muñoz en Mormons Bog på spansk. Han kunne ikke læse den, men han kunne mærke en særlig kraft og ånd, når han havde den i hånden. Han gemte den derhjemme, for han vidste, at hans brødre ville ødelægge den.

Fra tid til anden tog han bogen frem fra gemmestedet og holdt den bare og mærkede dens kraft. Trods markant modgang og modstand sluttede han sig til Kirken og blev en af de allerførste missionærer, der blev kaldet fra byen Otavalo. Senere giftede han sig med en hjemvendt søstermissionær og sammen har de opfostret en trofast og evangelieorienteret familie. Han har tjent trofast som

leder i Kirken og bistået med oversættelsen af Mormons Bog og tempelordinancerne til hans modersmål quechua.

Juan Amado, som var hjemvendt fra sin mission, græd, da vi lyttede til bror Muñoz fortælle sin historie. Da hans far afsluttede, sagde denne gode søn: »Jeg har altid påskønnet de tidlige pionerer, som gik tværs over de nordamerikanske sletter med deres håndkærre. Deres tro, selvopofrelse og hengivenhed har inspireret mig og rørt mig dybt hele mit liv. Men det er først i dag, at jeg indser, at der også er pionerer her i Otavalo, og det er mine forældre! Det fylder mig med glæde.«

Af bror og søster Muñoz lærer vi, at vi videregiver en pionerarv af tro ved *at være pionerer* – ved at åbne for, vise og efterleve evangeliet på en måde, andre kan følge. Når vi vedvarende udøver tro på Herren og forankrer vores sjæl i håb til ham, bliver vi »sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og [ledt] til at herliggøre Gud« (Eter 12:4). Så kan vi ligesom Reddick Allred redde dem, der er faret vild på livets spor, og de – og fremtidige generationer – vil af os lære om kraften og freden i sådant et liv.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»De fleste af os vil ikke blive bedt om at udvise tro og mod ved at pakke nogle få ejendele ned i en vogn eller håndkærre og vandre 2.000 km. Vi møder anderledes udfordringer i dag – andre bjerge, der skal bestiges, andre floder, der skal krydses og andre dale, vi skal få til at »blomstre som rosen« (Es 35:2) ...

Vores kamp består i at leve i en verden gennemsyret af synd og åndelig ligegyldighed, hvor vellevned, uærlighed og grådighed synes at være til stede overalt. Vor tids

Af pionerer som Juan José Muñoz Otavalo og hans hustru, Laura, fra Otavalo lærer vi, at vi videregiver en pionerarv ved at være pionerer – ved at åbne for, vise og efterleve evangeliet på en måde, andre kan følge.

ødemark er fyldt med forvirring og modstridende budskaber.«

Vi må ikke være lemfældige omkring Guds bud, tilføjede ældste Ballard. »Det kræver tro og styrke af en oprigtig, nutidig pioner at undgå verdens fristelser og ondskab.«¹²

Må vi hver især ligeledes beslutte os for at være pionerer og gå foran og bane vejen for andre, som er blevet slået af en verden, der er gennemsyret af synd, forvirring og tvivl. Må vi huske pionererne og deres historier, huske, at de kom for at opbygge Zion ved fælles hjælp, og dernæst påtage os ansvaret for at indgyde en sådan tro i alle, vi møder – især blandt de unge – og gøre det ved at bringe vores eget »levende ...offer« (Rom 12:1) ved en livsførelse, der er motiveret af tro på Herren Jesus

Kristus og forankret i håbet om alle de gode gaver, der kommer gennem ham.

At være pioner betyder, at vi ikke bliver »trætte af at gøre godt« (L&P 64:33). Weltha Hatch tillagde det uden tvivl ingen særlig betydning at skulle døbes i den iskolde flod. Isaac Nash tænkte ej heller på, at det var af afgørende betydning, at han spyttede tobakken ud. Og hvad angår Reddick Allred, så gjorde han jo bare, hvad Herren havde sagt, han skulle gøre.

Af alle disse små og enkle ting kom der noget stort! Så lad os huske, at der ikke findes for små ting i store bestræbelser. Når vi efterlever evangeliet, følger profeten, vælger tro frem for tvivl og gør de små ting, der fremmer tro og afføder det håb, som er et anker for sjælen, vil vi alle blive pionerer, som baner en vej, som andre kan følge. ■

Fra talen »Pioneers – Anchors for the Future«, som blev holdt i Salt Lake City ved et solopgangsmøde for the Sons of Utah Pioneers den 24. juli 2013.

NOTER

1. Se *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family*, 1988, s. 3.
2. Se *Wandering Home*, s. 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The Life-Story of*

Isaac B. Nash, s. 2.

4. Gordon B. Hinckley, »The Faith of the Pioneers«, *Ensign*, juli 1984, s. 5.

5. Se *Lectures on Faith*, 1985; Hebr 11:4-40; Jakob 4:6; Eter 12:7-22.
6. Se også *Lectures on*

Faith, 1985, s. 69.

7. Se Bible Dictionary, »Faith«; se også Alma 57:19-27; 58:10-13; Mormon 9:8-21; Moroni 7:33-37; Lære og Pagter 27:17.
8. Se Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The*

Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers, 2006, s. 470.

9. Se Olsen, *The Price We Paid*, s. 473-474.
10. Se Olsen, *The Price We Paid*, s. 160.
11. Wallace Stegner, *The*

Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail, 1964, s. 11.

12. M. Russell Ballard, »Pionertro og sjælsstyrke – før og nu«, *Liahona*, juli 2013, s. 20, 21.

Fremkomsten af

MORMIONS BOG

*Ligesom Joseph Smith, behøver I ikke
at være fuldkomne for at blive et
kraftfuldt redskab i Guds hænder.*

Matthew S. Holland

Dette er den anden af to artikler om profeten Joseph Smith. Den første artikel »Vejen til Palmyra« udkom i Liahona, juni 2015.

Ligesom Joseph Smiths vej mod Palmyra var strøet med prøvelser, sorger og genvordigheder, var hans bestræbelser på at få Mormons Bog frem det også – det var en proces, der på et vist tidspunkt indebar den dybeste fortvivelse.

Joseph havde svært ved at finde hvile om aftenen den 21. september 1823. Der var gået tre år siden hans store teofani, hvor han havde set Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus ansigt til ansigt som svar på en oprigtig forespørgsel om, hvilken kirke der var rigtig. Siden da havde han ofte begået »mange tåbelige fejltagelser og [udvist] ungdommens svaghed og den menneskelige naturs små karakterfejl« (JS-H 1:28).

Bevidst om disse mangler tryglede den 17-årige Joseph om »tilgivelse for alle [sine] synder og tåbeligheder« (JS-H 1:29). Som svar viste en engel sig ved hans seng, og Joseph fortæller, at »han sagde, at Herren havde tilgivet mig mine synder«¹

Englen, der kaldte sig Moroni, fortalte Joseph om en bog, der var »skrevet på guldplader« og som indeholdt »det evigtvarende evangeliums fylde«, den var gemt i et højdedrag nær Josephs hjem i Palmyra i New York. Udover bogen var der »to sten, indfattet i sølvbuer – og disse sten, fastgjort til et brystskjold, udgjorde det, der kaldes Urim og Tummim«, som »Gud havde beredt ... med det formål at oversætte bogen« (JS-H 1:34, 35).

Moroni besøgte den stadigt mere forbløffede unge mand to gange mere den aften og gentog nøje alt, han havde sagt tidligere. Joseph sagde, at hver gang tilføjede han en advarsel, »idet han sagde, at Satan (som følge af de trange kår i min fars familie) ville forsøge at friste mig til at få fat i pladerne med det formål at blive rig. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke måtte have noget andet for øje, når jeg fik pladerne, end at herliggøre Gud, og at jeg ikke måtte lade mig lede af noget andet motiv end at opbygge hans rige; ellers kunne jeg ikke få dem« (JS-H 1:46).

Den næste dag var Joseph helt udmattet efter nattens oplevelser. Hans far sendte ham hjem fra arbejdet i marken, og da Joseph var på vej hjem for at hvile sig, besøgte Moroni ham for fjerde gang. Englen bød Joseph at vende tilbage til

sin far og fortælle ham om det syn, han havde haft. Derefter gik han hen til den nærliggende høj (se JS-H 1:49-50).

Da Joseph ankom til højen, brød han en nedgravet stenkiste op, som pladerne lå i, og rakte ud efter dem. Da han gjorde det, blev han slået tilbage af et kraftigt ryk, som dræned ham for styrke. Da han grædende spurgte, hvorfor han ikke måtte tage pladerne, svarede Moroni: »Fordi du ikke har holdt Herrens bud.«²

Trods englens udtrykkelige advarsel havde Joseph næret tanker om, at pladerne kunne løse hans families økonomiske trængsler.³ Derfor fastsatte Moroni en fireårig prøveperiode, så Joseph kunne modnes og forberede sit hjerte og sind til at gå til sin kaldelse med den renhed og reelle hensigt, der er påkrævet for så helligt et arbejde.

Hindringer for oversættelsen

Fire år senere var Joseph endelig klar. Men der tårnede sig store forhindringer op for oversættelse af pladerne. Som nygift var Joseph nødt til at arbejde for at forsørge Emma,

sig selv og desuden sin familie, som stadig var afhængige af hans bidrag. Men hvad der måske var endnu mere forstyrrende var, at Joseph mødte så voldsom en modstand og griskhed fra lokalsamfundet, at pladerne let kunne falde i de forkerte hænder eller gå tabt.

Da en øobelhob fra Palmyra krævede, at Joseph viste dem pladerne, hvis han ikke skulle dyppes i tjære og ruller i fjer, vidste han, at det var tid til at tage væk.⁴ Så sidst på året i 1827 lagde Joseph pladerne i en tønde med bønner, pakkede nogle ejendele, lånte 50 \$ af sin ven og en af de første troende, Martin Harris, og rejste mere end 160 km sydpå med sin gravide hustru, Emma, til Harmony i Pennsylvania for at bo hos hendes forældre. Han håbede på, at dette skifte ville lette deres daglige arbejdsbyrde og lade dem slippe for den griskhed og fjendtlighed, der havde grebet Palmyra.

Den vinter blev forholdene så meget bedre, at Joseph var i stand til at oversætte nogle få tegn i Mormons Bog. I april flyttede Martin Harris til Harmony for at bistå Joseph som skriver, og arbejdet med oversættelsen tog for alvor fart. I midten af juni – omkring 5 år efter den skæbnesvangre dag, hvor Joseph første gang var blevet ledt til Cumorahøjen for at hente pladerne – havde de 116 håndskrevne sider med oversættelse.⁵

På det tidspunkt plagede Martin Joseph om tilladelse til at tage siderne med til Palmyra og vise dem for sin hustru, Lucy, som forståeligt nok gerne ville se, hvad det var, der tog så meget af hendes mands tid og penge. Efter at have spurgt Herren fik Joseph to gange besked på ikke at lade Martin tage siderne med sig.⁶

Desperat efter at mildne sin hustrus skepsis og skingre krav plagede Martin igen Joseph. I fortvivlelse gik Joseph til Herren en tredje gang. Som svar sagde Herren til Joseph, at han kunne lade Martin tage siderne med sig på betingelse af, at han kun viste dem til fem udvalgte personer og returnerede dem straks efter. Modvilligt gav Joseph ham siderne, men først efter at Martin havde skrevet under på en skriftlig ed om at gøre, som Herren havde sagt.⁷

Dette satte gang i et væld af hændelser, der bragte Joseph ud i noget af det sværeste i hans liv. Kort til efter at

Da Joseph gik hjem for at hvile fra sit arbejde i marken, besøgte Moroni ham en fjerde gang.

Martin Harris standsede ved lågen hos familien Smith, satte sig på stakittet, trak hatten ned over øjnene og blev bare siddende.

Martin var rejst, fødte Emma en lille dreng. De gav deres førstefødte navnet Alvin til ære for Josephs kære afdøde bror, der var gået bort fem år tidligere. Men frem for at fylde et tomrum gjorde den unge Alvin det tragisk nok større, da han døde senere samme dag, som han var blevet født, den 15. juni 1828.

Men som om det ikke var nok med en lang og hård fødsel og den følelsesmæssige smerte ved at miste sit barn, kom Emma selv faretruende tæt på at dø. I to uger var Joseph syg af bekymring for Emma og passede og plejede hende, samtidig med at han sørgede over tabet af

baby Alvin. Da Emma endelig viste tegn på at komme til hægterne igen, vendte Josephs tanker sig mod Martin og siderne.⁸

Idet Emma fornemmede Josephs uro, opmuntrede hun ham til at tage tilbage til Palmyra og se til Martin og siderne. Synligt forstemt tog han en postvogn nordpå. Ude af stand til at spise eller sove på turen ankom Joseph til sine forældres hjem – efter at have gået 32 km midt om natten, fra hvor postvognen havde sat ham af – og kun takket være en medpassager, som havde fået ondt af ham.⁹

Efter Joseph var nået frem og endelig havde fået lidt mad i sig, sendte man bud efter Martin. Han skulle spise morgenmad hos familien Smith, men han dukkede ikke op før til middag. Han gik langsomt og standsede op ved lågen, hvor han satte sig på stakittet, trak hatten ned over øjnene og bare blev siddende.¹⁰

»Alt er tabt!«

Martin kom endelig ind i huset. Uden at sige et ord tog han sit bestik op for at spise. Men inden han tog en bid, råbte han: »Åh, jeg fortabte sjæll!«¹¹

Hvortil Joseph sprang op og udbrød: »Martin, har du mistet siderne? Har du brudt din ed og bragt fordømmelse over mit hoved såvel som dit eget?«

Martin svarede dystert: »Ja, de er væk, og jeg ved ikke, hvor de er.«¹² (Martin havde vist siderne til flere end de fem personer, og som Joseph senere fandt ud af, var de »ved list blevet taget fra ham«).¹³

Joseph eksploderede i et hyl og råbte: »Alt er tabt! Alt er tabt! Hvad skal jeg gøre? Jeg har syndet – det er mig, der har fristet Guds vrede.« Dermed fyldte »hulken og jamren og de mest bitterlige klager huset,« og Joseph var den, der viste størst sorg af dem alle.¹⁴

Arbejdet med oversættelsen lå stille for en tid, og pladerne og oversættelserne blev taget fra Joseph indtil den 22. september – en skarp påmindelse om den tidligere prøveperiode. Han blev også irettesat skarpt af Herren:

»Og se, hvor ofte har du ikke overtrådt Guds befalinger og love og ladet dig overtale af mennesker.

For se, du burde ikke have frygtet mennesker mere end Gud. Skønt mennesker regner Guds råd for intet og ringe-agter hans ord,

burde du dog have været trofast; og så ville han have udstrakt sin arm og beskyttet dig imod alle Modstanderens brændende pile; og han ville have været med dig i hver modgangsstund« (L&P 3:6-8).

Forestil jer, hvor svært det har været at modtage sådan en åbenbaring. Joseph havde lige mistet sin førstefødte søn. Han havde nær mistet sin hustru. Og hans beslutning om

at give Martin siderne var drevet af et oprigtigt ønske om at hjælpe en ven, som hjalp ham med det hellige værk. Men uanset hvor knust Joseph var, og hvor afhængig af Martin, han tænkte, at han var, så havde han glippet den ene ting, som Gud altid forventer af sine disciple: At man altid sætter sin lid til Herren og ikke til en arm af kød. Men til Josephs evige ære må man lade ham, at han lærte en lektie så dyb og grundlæggende, at han aldrig begik den samme fejl igen, og at han snart fik pladerne og oversættelserne igen, hvorefter han udgav religiøse bidrag med en fart, man i verden ikke havde set, siden Jesus Kristus selv gik på jorden. I

Midt i oversættelsen af Mormons Bog forkyndte Joseph og Oliver også, og de modtog og nedskrev åbenbaringer og blev døbt.

begyndelsen af foråret 1829 og nu med Oliver Cowdery ved sin side oversatte Joseph hele 588 sider af Mormons Bog på noget, der svarer til 65 arbejdsdage.¹⁵ Det var i sandhed en blændende fart sammenlignet med hans tidligere bestræbelser. Til sammenligning er det også værd at bemærke, at det tog 47 lærde 7 år at færdiggøre oversættelsen af King James Bibelen fra sprog, de allerede kendte.¹⁶

Og midt i al denne afgørende produktivitet forkyndte

Joseph og Oliver også, udover at de modtog og nedskrev åbenbaringer, deltog i gengivelsen af Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, blev døbt og passede deres huslige pligter og flyttede til Fayette i New York for at få manuskriptet trykt. Men det største mirakel i al dette ligger ikke i, hvor hurtigt tingene skete, men i kompleksiteten i det, der blev frembragt inden for den pressede tidsramme.

En bemærkelsesværdig, kompleks bog

Ifølge en nyere akademisk redegørelse er dette, hvad Joseph fik produceret i løbet af 65 dages arbejde med oversættelse: »Ikke alene rummer [Mormons Bog] mere end 1000 års historie, hvilket indebærer 200 forskellige navne og næsten 100 specifikke stedsangivelser, men selve fortællingen præsenteres som et værk af tre primære redaktører/historiefortællere – Nefi, Mormon og Moroni. Og disse skribenter hævder til gengæld, at de har baseret deres beretning på dusinvis af tidligere optegnelser. Resultatet er et komplekst miks, som rummer flere genrer, der spænder lige fra den direkte fortælling til indirekte prædikener og breve til kommentarer til skriften og poesi. Det kræver en betragtelig tålmodighed at udarbejde alle detaljerne i kronologien, geografien, genealogien og kildematerialet, men Mormons Bog er bemærkelsesværdig konsistent i alt dette. Kronologien er nærmest håndteret uden fejl, til trods for adskillige flashbacks og tidsmæssigt overlappende historier ... og fortællerne har styr på både rækkefølge og familieforhold blandt de 26 nefitiske optegnelser og 41 jereditiske konger (inklusive rivaliserende slægtslinjer). Kompleksiteten er af en sådan art, at det ellers forudsætter, at forfatteren har arbejdet med oversigter og kort, alligevel benægtede Joseph Smiths hustru udtrykkeligt, at han havde skrevet noget ned på forhånd, eller at han havde husket noget udenad eller rådført sig om noget, når han oversatte, og hun hævdede, at Joseph begyndte arbejdsmøderne med at diktere uden at se på manuskriptet eller få det sidst skrevne læst op.«¹⁷

Tilføj desuden de ovenud sofistikerede litterære strukturer og de slående paralleller med fortidige traditioner og

**Joseph og Oliver deltog
i gengivelsen af Det Aronske
Præstedømme i Susquehanna-
dalen i foråret 1829.**

kommunikationsformer, der blandt andre ting er forbundet med den bog og oversættelsen af den.¹⁸

I lyset af dette er man nødt til at spørge, hvordan én mand kunne – og i særdeleshed næsten uden formel uddannelse – præstere den bedrift? For mig at se i det mindste, udtænkte Joseph Smith ikke Mormons Bog, for det kunne han ganske enkelt ikke. Men hvor logisk det end måtte lyde, er det ikke noget endeligt eller afgørende bevis for bogens sandfærdighed, og mit vidnesbyrd hviler heller ikke på det grundlag. Derimod understøtter det noget, som Ånden lærte mig for nylig som fuldtidsmissionær. I missionærskolens hellige haller i Provo og på græsklædte højdedrag i Skotland har jeg modtaget åndeligt vidnesbyrd på åndeligt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var kaldet af Gud, at han var et redskab i hans hænder i disse sidste dage, og han fik en bog frem, som allerede fandtes lang tid, inden han blev født, en bog, der er sand og uden sidestykke – den unikke slutsten for et lykkeligt liv i retfærdighed.

Jeg erklærer også, at Joseph Smiths liv er et brændende vidnesbyrd om det, der måske er selve bogens samlede budskab. I begyndelsen af Mormons Bog erklærer Nefi: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde *barmhjerlighed* er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro« (1 Ne 1:20; fremhævelse tilføjet). Og i slutningen af bogen siger Moroni tryglende: »Se, jeg vil formane jer til, at I, når I læser dette, hvis Gud anser det for vist, at I læser det, at I husker på, hvor *barmhjertig* Herren har været mod

menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da I modtager dette« (Moro 10:3; fremhævelse tilføjet).¹⁹

Fra ende til anden viser vidnesbyrd og historien i Mormons Bog, at Gud længselsfuldt og ivrigt arbejder med, helbreder og velsigner dem – der trods deres synder og ufuldkommenheder – vender sig til ham i oprigtig anger og tro.

Sæt jeres lid til Gud

Ligesom Joseph Smith, behøver I ikke at være fuldkomne for at blive et kraftfuldt redskab i Guds hænder. Fejltagelser, fiasko og forvirring var en del af Josephs liv og mission, og de vil også være en del af jeres. Men fortvivl ikke. Lad jer ikke friste til at tænke »alt er tabt.« Alt er ikke tabt og vil aldrig være tabt for dem, der ser hen til nådens Gud og lever.

I har en broder, som våger over jer, som står rede til at redde jer og styrke jeres tjeneste med arme, som er langt stærkere end jeres egne arme – ja rent faktisk stærkere end alle menneskers arme. Disse arme vil bevare og velsigne jer »i hver modgangsstund« (L&P 3:8), uanset hvor ensomme og modløse I måtte føle jer. Stol derfor på de arme på jeres vej gennem livet og »vær modige og stærke! Vær ikke bange, og nær ikke rædsel ... for Herren din Gud går selv med dig, han lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke« (5 Mos 31:6).

Det opdagede Joseph og ændrede verden. Det kan I også. ■

NOTER

1. I *Histories, Volume 1: 1832-1844*, vol. 1 of the *Histories series of The Joseph Smith Papers*, 2012, s. 14; se også josephsmithpapers.org.
2. I *Histories, Vol. 1: 1832-44*, s. 83.
3. Se Oliver Cowdery, »A Remarkable Vision«, *The Latter-day Saints Millennial Star*, nr. 7 (nov. 1840), s. 175.
4. Se Martin Harris, i *Tiffany's Monthly*, juni 1859, s. 170.
5. Se *Histories, Vol. 1: 1832-44*, s. 244; se også Gospel Topics, »Book of Mormon Translation«, lds.org/topics.
6. Se *Histories, Vol. 1: 1832-44*, s. 245.
7. Se *Histories, Vol. 1: 1832-44*, s. 245-246.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, 1853, s. 118.
9. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 119-120.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 120.
11. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121.
12. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121.
13. I *Histories, Vol. 1: 1832-44*, s. 247.
14. I Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 121-122.
15. Se John W. Welch, »How Long Did It Take Joseph Smith to Translate the Book of Mormon?«, *Ensign*, jan. 1988, s. 47.
16. Se »King James I of England«, kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader's Guide*, 2010, s. 6-7.
18. Se Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion*, 2002, s. 156.
19. Se Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, s. 8.

Høst retfærdighedens frugter

*Intet godt vil blive nægtet dem,
der vandrer oprigtigt.*

Verden er bogstavelig talt i røre (se L&P 45:26). Mange af vore udfordringer er af åndelig art. Det er samfundsmæssige problemstillinger, som vi ikke nødvendigvis kan løse som individer. Men der er dog nogle praktiske belønninger, vi *kan* opnå som individer selv i en tid, hvor retfærdigheden synes vigende verden over.

Selve tanken om »retfærdighedens frugter« er som begreb under angreb i dagens verden. At overbevise mennesker om at vælge retfærdigheden er en oldgammel udfordring. »Det naturlige menneske er en fjende af Gud« (Mosi 3:19). Der har altid været »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11).

Forskellen i forhold til tidligere er, at skeptikerne i den »store og rummelige bygning« (1 Ne 8:31) er blevet mere højlydte, mere stridbare og mindre tolerante end før i min livstid. De viser deres svækkede tro, når de på mange områder er mere optaget af at skabe sig et godt ry i historien end et godt ry hos Gud. Der var engang, hvor folk som flest forstod, at de ville blive dømt ud fra Guds bud og ikke ud fra tidens mest populære meninger eller fremherskende filosofier. Nogle mennesker er mere bange for at blive mobbet af andre end for Guds dom.

Kampen mellem godt og ondt er ikke ny. Men i dag konkluderer en større procentdel af befolkningen, at der ikke er en moralsk, retfærdig standard, som alle mennesker burde holde sig til.

Og alligevel har der aldrig været flere trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Medlemmer af Kirken repræsenterer sammen med andre med tilsvarende moralske værdier en ø af tro i et hav af tvivl og vantrø. Vi ved, at profeten Alma sagde, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10), og at Faderens plan for sine børn er en »plan for lykke« (Alma 42:8, 16).

**Ældste
Quentin L. Cook**
De Tolv Apostles
Kvorum

*Hvis vi ikke er
årvågne, kan
verden forårsage,
at vi fokuserer på ting,
der kan afholde
os fra åndelig
fordybelse.*

Jeg ønsker at komme med nogle forslag, som både kan være en hjælp for jer som enkeltpersoner og familier til at få en bedre forståelse af og til at opnå belønningen for retfærdighed.

Belønningen åndelighed

»Hvordan sætter jeg timelige bekymringer i det rette perspektiv i min stræben efter åndelig fremgang?«

Vi er i høj grad en del af denne verden. Det materielle aspekt af hverdagslivet er en specifik udfordring. Samfundet har en tendens til at se alt igennem en linse, der handler om verdslig belønning.

I forordet til Lære og Pagter kastes der lys over selvsamme problemstilling for at advare os om farer, forberede og beskytte os nu og fremover og give os betydelig indsigt i dette anliggende: »De søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed, og hvis væsen er en afguds« (se L&P 1:16),

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) sagde, at afguder kan være anbefalinger, uddannelsesgrader, ejendom, hjem, møbler og andre materielle ting. Han sagde, at når vi sætter disse ellers ganske gode ting så højt, at det mindsker vores hengivenhed for Herren og svækker vores indsats for at

fremme hans retfærdighed og udføre arbejdet med frelse blandt vor himmelske Faders børn, så har vi skabt os afguder.¹

Sommetider kan en verdslig synsvinkel gøre, at vi fokuserer på ting, der ikke er så dramatiske som at stræbe efter at blive meget rig, men som ikke desto mindre kan afholde os fra åndelig fordybelse.

For mange år siden blev jeg gjort opmærksom på en interessant fremvisning, som indeholdt flere unikke scenarier. De forskellige scenarier fremkom under et stort banner, hvor der stod: »Hvem ville Kristus besøge, hvis han kom i aften?« Hvis jeg husker rigtigt, var der følgende scenarier:

- En syg, ældre kvinde, der lå i en seng og blev tilset af en sygeplejerske.
- En ung, lykkelig mor med sit nyfødte barn.
- En familie med sultne, grædende børn.
- En velstående familie.
- En sød, men lidt fattig familie med en masse børn, der sang sammen.

Vi ved, at vi ikke kender dagen og timen for, hvornår Frelseren kommer. Som kristne ved vi også, at vi tager os af de fattige og trængende og af enken og den forældreløse. Ikke desto mindre havde banneret været mere præcist, hvis der havde stået: »Hvis Kristus kommer i aften, hvem er så klar til at hilse på ham?«

Min anden tanke var, at de forskellige scenarier fortalte os en del om folks fysiske forhold, men ingenting om deres åndelige habitus og hengivenhed for Kristus.

Udgangspunktet for at vurdere vores liv og hengivenhed for Frelseren og hans evangelium er dåb. Men hvis vi ikke er ganske unge eller nydøbte, ligger vores dåb år tilbage.

Den store profet Alma er meget veltalende, når han siger: »Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt

Verden har fokus på almindelige, timelige, økonomiske problemstillinger, men vores fokus bør være rettet mod åndelige ting.

Vi må fokusere på og øge vores opmærksomhed omkring åndelige ting.

lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?» (Alma 5:26).

Alma fortsætter så sit dybsindige og meget relevante budskab. Han spørger reelt de hellige, om de er klar til at møde Gud, hvis de skulle dø. Alma fremhæver så fire egenskaber, vi må være i besiddelse af for at stå uplettede for Gud:

For det første »har [vi] været tilstrækkelig ydmyge?« Det svarer på en måde til det, der kræves for at blive døbt – at vi ydmyger os og har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd.

For det andet, »har [vi] aflagt [vores] stolthed?« Alma advarer os mod »at træde den Hellige under fode« og blive opblæste i hjertets stolthed – eller lade vores hjerte dvæle ved verdens forfængelige og forgængelige ting og tro, at vi er bedre end andre.

For det tredje, »har [vi] aflagt [vores] misundelse?« For dem, som har modtaget store velsignelser, men ikke føler taknemlighed, fordi de kun fokuserer på, hvad andre har, kan misundelse være yderst skadeligt. Man ser en stigende grad af »livsstilsmisundelse«² i takt med, at berømmelse og velstand har erstattet tro og familie som kerneforhåbninger i store dele af samfundet.

Og for det fjerde, spotter eller forfølger vi vore brødre og søstre? I dagens verden ville vi nok kalde det for mobning (se Alma 5: 27-30, 53-54).

Er der noget, der kan være mere relevant for udfordringerne i vor tid end dette budskab om ydmyghed, stolthed, misundelse og forfølgelse? Det helt store

samtaleemne over det meste af verden handler om almindelige, timelige økonomiske problemstillinger. Der er kun lidet snak om at vende tilbage til kristuslignende principper, som retter sig mod at møde Gud, eller hvordan vores ånd har det. Vi må fokusere på og øge vores opmærksomhed omkring åndelige ting.

Belønningen retskafne familier

»Bør vi stifte familie og lade vore børn vokse op på steder, hvor der kun er få medlemmer af Kirken, og vi er omgivet af ugudelighed, foragt og modstand mod retfærdighed?«

De overvejelser havde min hustru, Mary, og jeg, da vi stiftede familie i Bay-området i San Francisco i USA sidst i tresserne. Der var meget få sidste dages hellige. Men selvom om størstedelen af folk var skønne, var Bay-området blevet en magnet for stofmisbrug og alskens løssluppenhed og syndig adfærd.

Forandringerne i området var så iøjnefaldende, at en bekymret stavspræsident spurgte Kirkens ledelse, om han burde opmuntre Kirkens medlemmer til at blive i Bay-området. Ældste Harold B. Lee (1899-1973), som dengang var seniormedlem af De Tolv Apostles Kvorum, fik til opgave at se på problemet. Han forklarede, at Herren ikke havde inspireret til opførelsen af et tempel i vores område, for at medlemmerne skulle flytte væk. Hans råd til os var enkle, men dybsindige:

1. Skab Zion i vores hjerte og vores hjem.
2. Vær et lys for dem, vi bor iblandt.

3. Fokuser på de ordinancer og principper, der undervises om i templet.

Vi påskønnede ældste Lees råd og prøvede at følge dem i vores familie.

For at opbygge Zion i vores hjerte og hjem må vi iagttage en vis religiøs praksis i hjemmet ved dagligt at bede og studere skriften som familie og holde ugentlige familieaftener. I den sammenhæng kan vi undervise og oplære vore børn. Vi gør dette i kærlighed og venlighed og undgår unødigt kritik af vore børn og ægtefælle.

Uanset, hvor vi bor, og selv om vi gør alt rigtigt, vil nogle børn træffe ukloge valg, som fører dem ad forbudte stier. Derfor er det vigtigt at hjælpe vore unge til på forhånd at beslutte sig for, hvad de vil sige eller gøre, når andre opfordrer dem til upassende eller umoralsk adfærd.

Vore børn gik på skoler, hvor der kun var to eller tre andre børn, der var medlem af Kirken. Ved skoleårets

begyndelse og inden alle skoleaktiviteterne brugte vi familieaftenen til at drøfte, hvad der kunne være passende respons, hvis de pludselig stod i en kompromitterende situation. Vi spurgte dem, hvad de ville sige til venner, som sagde: »Vær nu ikke fjollet, alle andre gør det«, »dine forældre får ikke noget at vide« eller »én gang skader ikke.«

Vi talte om vores ansvar over for Herren.

Vi påpegede, at vi følger Kristi eksempel, når vi klæder os sømmeligt, taler rent og pænt og undgår pornografi, som man nu må undervise om i primaryalderen, for at børnene kan leve rent.

Vi talte om Josef i Egypten, som flygtede, da han blev konfronteret med upassende opmærksomhed af Potifars hustru (se 1 Mos 39:7-12).

Hvert af børnene havde mindst en oplevelse, hvor denne forberedelse blev afgørende, men det meste af tiden beskyttede deres venner dem, fordi de kendte deres standarder og tro.

*Vi kan opdrage
retskafne børn
i næsten alle
dele af verden,
hvis de er fast
forankrede i
tro på Jesus
Kristus og hans
evangelium.*

Da vores datter, Kathryn, ringede hjem til sin mor, Mary, da hun var flyttet på college, fortalte Mary hende om det, som hun elskede ved Frelseren. Mary brugte konstant hans eksempel og karakter til drøfte de problemer, Kathryn havde.

Jeg tror, at vi kan opdrage retskafne børn i næsten alle dele af verden, hvis de er fast forankrede i tro på Jesus Kristus og hans evangelium. Nefi beskrev, hvordan han underviste sin familie og folket, da han sagde: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

Hvis vi gør dette, når vore børn træffer ukloge valg, vil de vide, at alt ikke er tabt, og at der er en vej hjem. Jeg ønsker at forsikre jer om, at I og jeres familie vil blive velsignet, når I stræber efter at styrke hvert enkelt medlem af jeres familie gennem tro på Herren Jesus Kristus.

Hvis vi følger ældste Lees råd om at være et lys for dem, vi bor iblandt, nytter det ikke noget at skjule, hvem vi er. Vores opførsel bør afspejle vore værdier og vores tro. Hvor det er passende, bør vi deltage i offentlige anliggender.

At leve værdigt til at have en tempelanbefaling, modtage tempelordinancer og være tro mod vore pagter gør, at vi kan holde fokus og øjnene på pagtens sti. Når vore unge lever værdigt til at udføre dåb for de døde, er deres liv i orden.

Vi er nødt til at rette vores energi mod at styrke vores familie ved at tale, glædes over, prædike og profetere om Kristus, så vi kan nyde frugten af retskafne familier og blive evige familier.

For de enlige, som lever retskaffent, er der trøst at hente i vores lære: »Trofaste medlemmer, der lever under omstændigheder, som ikke gør det muligt for dem at modtage velsignelsen ved evigt ægteskab og blive forældre i dette liv, modtager alle de lovede

Kærlighed er hovedingrediensen i lykke i dette liv.

velsignelser i evigheden, hvis de holder de pagter, som de har indgået med Gud.«³

Belønningen glæde

»Hvilke fordele bør jeg sørge for at give mine børn, så de kan blive lykkelige og opnå succes?«

Lucifer har skabt en forfalskning eller en illustration af lykke, som ikke stemmer overens med retfærdighed, og den vil føre os på afveje, hvis vi ikke er årvågne. Mange af vore dages problemer bunder i, at verden stræber efter en falsk definition på lykke. Vi ved fra Mormons Bog, at det er et problem, der har eksisteret til alle tider. Vi ved også, at der følger velsignelser ved at efterleve buddene.

Kong Benjamin sagde: »Og endvidere ønsker jeg af jer, at I skal tænke på den velsignede og lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se, de er velsignede i alt, både timeligt og åndeligt; og hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke. O husk, husk, at dette er sandt, for Gud Herren har talt det« (Mosi 2:41).

Jeg har gennem mange år fulgt et forskningsprojekt, som blev påbegyndt i 1930'erne. Oprindeligt involverede forskningsprojektet eller studiet 268 mænd fra førende universiteter, som periodevis havde studeret hele livet. Senere indlemmede man kvinder i studiet. Studiet er forløbet over en periode på ca. 70 år. Formålet med det oprindelige studie var at finde ud af så meget som muligt om succes og lykke.

Studiet har vist, at adgangsscore til universitet eller karaktergennemsnit ikke forudsiger noget om

succes eller lykke senere i livet. Men et område, hvor der var et højt sammenfald, var familielykke i barndommen. Lykkelige, succesrige voksne fortalte almindeligvis, at deres mødre især verbalt havde udtrykt kærlighed og hengivenhed og ikke benyttede sig af streng disciplin. Begge deres forældre viste åbenlyst deres hengivenhed for hinanden, og de var tilgængelige for deres børn, som de havde et varmt og godt forhold til. Forældrene skabte et stabilt familiemiljø, og børnene oplevede, at de respekterede deres handlefrihed.

I 2012 udkom der en konkluderende bog over forskningsprojektet, hvori der står: »En stabil og kærlig barndom er en bedre forudsætning for succes i livet end tidlige økonomiske og sociale fordele.« En god barndom har større sammenhæng med succes end intelligens, social klasse eller sportslige udførelser. Studiet viste også, at det, »der går godt i barndommen, forudsiger fremtiden langt bedre end det, der går dårligt.«⁴

Som hele viser studiet, at selv når der er betydelige udfordringer, og noget går helt galt, så er de fleste børn modstandsdygtige, og den tillid, der opbygges i et kærligt forhold til forældrene, især

moderen, kan resultere i varig, livslang lykke. Det, der var interessant for mig, var, om end det ikke var overraskende, at studiet lå helt på linje med det, vi lærer af skriften og i Kirken om familien. Kirken lægger vægt på familieaften, familiebøn, udtryk for kærlighed, familiesammenhold og familietraditioner, der netop er den slags aktiviteter, som studiet viser giver glade og succesrige voksne.

Nefi indleder Mormons Bog med at udtrykke sin taknemlighed for »agtværdige forældre« (1 Ne 1:1), men den virkelige lektie er, at vi selv afgør, hvilken slags forældre vi vil være, så vore efterkommere gladeligt kan fortælle, at de er børn af agtværdige forældre.

Det vigtigste, I kan gøre, er at sørge for, at jeres børn og andre, som I tager jer af, ved, at I elsker dem. Kærlighed er hovedingrediensen i lykke.

Belønningen fremgang i landet

»I vores familie har vi ikke opnået stor materiel succes. Er det, fordi vi ikke er retfærdige nok?«

Skriften taler tydeligt om, at efterlevelse af bud-dene vil give fremgang i landet. Men lad mig forsikre jer om, at fremgang i landet ikke kan defineres ud fra fremgangen på jeres bankkonto. Det rummer en langt dybere betydning.

Profeten Alma sagde, da han underviste sin søn Helaman: »Men se, min søn, det er ikke alt, for du bør vide, som jeg ved, at for så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet; og du bør også vide, at for så vidt som du ikke vil holde Guds befalinger, skal du blive forstødt fra hans nærhed« (Alma 36:30).

Derfor er det at have Ånden den primære ingrediens til fremgang i landet. Hvis vi holder buddene, kan vi også nyde godt af andre løfter (se Ef 6:1-3). I Lære og Pagter afsnit 89 loves vi for eksempel sundhed og store skatte af kundskab, hvis vi holder visdomsordet.

Sand fremgang i denne verden kommer af en balance mellem at sørge for vores familie samt dig med, at vi elsker og tjener Frelseren.

*Den største belønning
for retfærdighed er »fred
i denne verden og evigt
liv i den tilkommende
verden.«*

Tag nu for eksempel den ene ting med at undgå alkohol i visdomsordet. Den forløbsundersøgelse, jeg nævnte tidligere, viste, at alkoholmisbrug påvirker hver tredje amerikanske familie; det indgår i en fjerdedel af alle hospitalsindlæggelser og spiller en stor rolle i forbindelse med dødsfald, skilsmisser, dårligt helbred og bristede ambitioner.

Et længerevarende studium af aktive medlemmer af Kirken i Californien viste, at kvinder i gennemsnit lever 5,6 år og mænd 9,8 år længere end sammenlignelige amerikanske kvinder og mænd. Lægerne, som gennemførte undersøgelsen, påpegede, at efterlevelse af visdomsordet var en af årsagerne til det. Efterlevelse af visdomsordet giver os mulighed for at nyde fremgang i landet.⁵

Under en samtale jeg havde med præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) i et fly mod vej mod en tempelindvielse, fortalte han glad, at Kirken havde råd til at øge antallet af templer, fordi de sidste dages hellige nød fremgang i landet. Som trofaste tiendebetalere havde de sørget for midlerne til at bygge templer.

Fremgang og velstand er ikke nødvendigvis det samme. At have nok til at imødekomme vore behov samtidig med, at vi nyder Åndens rige velsignelser, er en langt bedre evangelisk definition på fremgang i landet. Når vi sørger for vores familie og elsker og tjener Frelseren, vil vi nyde frugten af at have Ånden og fremgang i landet.

Belønningen fred

Det største, vi loves for at være retfærdige, fremgår af Lære og Pagter 59:23: »Men lær, at den, der gør

retfærdigheds gerninger, skal få sin belønning, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden.«

For mere end 35 år siden belærte præsident Kimball om den store vækst, der ville finde sted i Kirken, fordi mange »gode kvinder i stort tal ville blive draget af Kirken«. Han sagde: »Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken afspejler retfærdighed og veltalenhed i deres levned ... at de ses som noget særligt og anderledes – på en god måde – i forhold til kvinder af verden.«⁶

Dette er i sandhed sket, og sådan vil det fortsætte fremover.

Herren er i sandhed »sol og skjold, Herren giver nåde og ære. Dem, der vandrer i oprigtighed, nægter han intet godt« (Sl 84:12). Det er min bøn, at I må høste retfærdighedens frugter, når I trofast følger vor Herre og Frelser Jesus Kristus. ■

Fra talen »Retfærdighedens frugter«, der blev holdt ved BYU's Kvindekongress den 2. maj 2014.

NOTER

1. Se Spencer W. Kimball, »De afguder, vi tilbeder«, *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 2-6.
2. Se Lane Anderson, *Deseret News*, »The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism«, 15. apr. 2014, s. C7.
3. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.3. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum bekræftede dette i sin tale »Vidnet« ved aprilkonferencen 2014, se *Liahona*, maj 2014, s. 94-97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study*, 2012, s. 108-109.
5. Se James E. Enstrom og Lester Breslow, »Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980-2004«, *Preventative Medicine*, nr. 46, 2008, s. 135.
6. Se Præsident Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s.165-166; se også *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 227.

A man and a woman are walking away from the camera on two parallel train tracks. They are holding hands, and the woman is on the left track while the man is on the right track. The tracks lead towards a bright sunset on the horizon, with the sun low and casting a golden glow. The sky is filled with soft, orange and yellow clouds. The overall mood is romantic and hopeful.

*Religion og styre kører ad
forskellige, men parallelle spor.
Det er størrelser, der virker
bedst, når de beskytter og
stimulerer hinanden.*

Religion & styre

Religion og styre kan sammenlignes med et par, der til tider har svært ved at leve sammen, men som heller ikke kan leve adskilt. Både religion og styre eller kirke og stat har brug for uafhængighed for at kunne blomstre, men historien har vist, at en total adskillelse ikke gavner nogen af dem. De kører ad forskellige, men parallelle spor. Det er størrelser, der virker bedst, når de beskytter og stimulerer hinanden.

Et styre spiller en væsentlig rolle for at beskytte og opretholde trosfrihed og afgøre, hvilken rolle forskellige kirker skal have i samfundet. Heldigvis er det sådan i dag, at der de fleste steder er trosfrihed i det mindste til en vis grad, og folk har ret til at dyrke Gud og udøve deres religion, som deres samvittighed byder dem. Sådan har det ikke altid været.

Mange generationer har været vidne til det stivnende tab af frihed, der er opstået, når et styre har påtvunget en statsreligion. Andre har oplevet det moralske kollaps, der følger, når religion helt og holdent er blevet forbudt. Vi er taknemlige for, at en voksende del af verdens lande har forfatninger, der indeholder en vision om et samfund, hvor frihed til at tro og udøve sin tro bør sikres og beskyttes mod forfølgelse, også når den er adskilt fra selve styret.¹

Den himmelsk inspirerede styreform, der beskrives i Mormons Bog, sikrede folket denne frihed til tro og udøvelse af samme:

»Se, hvis et menneske ønskede at tjene Gud, var det hans privilegium, eller rettere, hvis han troede på Gud, var det hans privilegium at tjene ham; men hvis han ikke troede på ham, var der ingen lov, der kunne straffe ham ...

For der var en lov om, at mennesker skulle dømmes efter deres forbrydelser. Alligevel var der ingen lov mod et menneskes tro« (Alma 30:9, 11).

Som troende bør vi være taknemlige for det offentliges beskyttelse, der tillader os at tage imod og udøve vores religiøse tro, som vi ønsker det.

Religionens væsentlige rolle

Det er måske mindre indlysende for nogle, at religion og moral spiller en væsentlig rolle for at opretholde og fremme et godt og effektivt styre. De eneste virkelige løsninger på mange af de alvorlige problemer, som verden står over for i dag, er af åndelig og ikke hverken af politisk eller økonomisk art. Racisme, vold og hadforbrydelser for eksempel er åndelige problemer og den eneste egentlige løsning på dem er åndelig. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Mange af de mest væsentlige moralske fremskridt i den vestlige verden har været motiveret af religiøse principper, som er blevet taget til offentlig indtægt takket været forkyndelse fra prædikestolen. Eksempler på dette er blandt ophævelsen af slavehandlen i England og

RELIGIONS AFGØRENDE INDFLYDELSE

»Vores samfund holdes ikke primært sammen af love og håndhævelsen af disse, hvad der spiller en vigtigere rolle er dem, der frivilligt adlyder det, der ikke kan håndhæves på grund af

deres indarbejdede normer for retscaffen eller korrekt adfærd. En religiøs overbevisning om rigtigt og forkert er af afgørende betydning for at skabe en sådan frivillig lovlighed blandt en stor del af befolkningen.«

Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, fra talen »Strengthening the Free Exercise of Religion«, der blev holdt ved The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, den 16. maj 2013, s. 1; findes også på mormonnewsroom.org.

Uafhængighedserklæringen i USA. Det samme gør sig gældende for borgerrettighedsbevægelsen i det sidste halve århundrede.«²

Samfund afhænger i høj grad af religion og kirker, som sætter en moralsk orden. Et styre kan aldrig bygge fængsler nok til at huse de kriminelle, der affødes af et samfund uden moral, karakter og tro. Disse egenskaber fremmes bedre af religiøs observans end ved lovgivning eller politistyrker. Det er umuligt for et styre at kontrollere sindelag eller de ønsker og håb, der ligger i et menneskes hjerte. Og alligevel er det frø, der avler en adfærd, som et styre må regulere.

Den franske historiker og statsmand, Alexis de Tocqueville, skrev: »Despotisme kan herske uden tro, men det kan frihed ikke.«³ Og selv despoter kan ikke herske uendeligt uden tro. For som Boris Jeltsin, Den Russiske Føderations første præsident, bemærkede: »Man kan bygge en trone med bajonetter, men det er svært at sidde på en.«⁴

I bjergprædikenen sammenlignede Jesus den lov, der er skrevet i bøger med den, der er skrevet i hjertet.

»I har hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke begå drab,« og: »Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.«

Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen« (Matt 5:21-22).

Mens et styre kan håndhæve den lov, der er skrevet i bøger, kan religion undervise i og opmuntre til at lyde den lov, der skrives i hjertet. De, som følger sidstnævnte, vil sjældent om nogensinde overtræde den førstnævnte. Som vi læser i Lære og Pagter: »Den, der holder Guds love, har ingen grund til at bryde landets love« (L&P 58:21).

Men når samvittigheds- eller hjertesager ignoreres, kan lovens bogstav og et styres juridiske maskineri i sidste ende bryde sammen. Høflighed eller civiliseret adfærd i et samfund opnås, når størstedelen af folket handler moralsk forsvarligt, fordi de tror, de bør gøre det, og ikke fordi de tvinges af lov eller politistyrker.

Et styre overvåger indbyggernes adfærd. Det prøver at få dem til at opføre sig på en ordentlig og moralsk forsvarlig måde. Religion prøver på den anden side at få

dem til at *ønske* at opføre sig på en ordentlig og moralsk forsvarlig måde. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), som var minister i den amerikanske regering under præsident Dwight D. Eisenhower, forklarede denne væsentlige forskel:

»Herren arbejder med det indre. Verden arbejder med det ydre. Verden fjerner folk fra slummen. Kristus tager slummen ud af folk, hvorpå de selv fjerner sig fra slummen. Verden vil forme mennesker ved at ændre deres omgivelser. Kristus ændrer mennesker, som derpå ændrer deres omgivelser. Verden vil forme menneskers adfærd, men Kristus kan ændre den menneskelige natur.«⁵

Med tiden må ethvert frit styre til syvende og sidst forlade sig på velvilje og støtte fra sine indbyggere. Som den legendariske statsmand og politiske filosof Edmund Burke sagde: »Det står skrevet i altings evige forfatning, at mennesker med et ubehersket sind ikke kan være frie. Deres begær vil smede deres fodlænker.«⁶

I den henseende beskytter et godt styre troslivet og sikrer trosfrihed. Og god religion opfordrer til at være gode medborgere og give agt på landets love.

Et godt styre behøver ikke at tage parti. Det bør ikke favorisere en religion frem for en anden. Dets repræsentanter

Vi opfordres til omhyggeligt at studere politiske emner og kandidater samt til at stemme på personer, som vi mener vil handle hæderligt og fornuftigt.

bør være frie til at tro og udøve deres tro, som deres samvittighed byder dem. På samme vis bør god religion heller ikke hverken støtte eller gå imod noget politisk parti eller nogen kandidat. Og dens tilhængere bør være frie og tilmed tilskyndes til at deltage i den politiske proces og støtte det parti eller den kandidat, de anser for bedst.

Giv jeres mening til kende

Selvom Kirken som institution gentagne gange har bekræftet sin politiske neutralitet, så opfordres de sidste dages hellige til at engagere sig i det politiske liv og give deres mening til kende i den offentlige debat. Det er en del af vores religion at være gode samfundsborgere, hvor end vi bor.

I *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* står der: »I henhold til lovgivningen i deres land opfordres medlemmer til at benytte deres stemmeret, til omhyggeligt at sætte sig ind i politiske emner og kandidater samt til at stemme på personer, som de mener vil handle hæderligt og fornuftigt. Sidste dages hellige har en særlig forpligtelse til at finde, stemme på og støtte ledere, der er ærlige, gode og vise (se L&P 98:10).«⁷

En dag kommer Frelseren igen. Det er hans ret at herske og regere som kongernes konge og vores store højpræst. Til den tid vil styrets magt og præstedømmets kraft blive samlet i et.

Indtil den store dag må religion og styre gå hånd i hånd ad menneskehedens vej gennem historien – og respektere hinandens uafhængighed og påskønne hinandens rolle og indsats. ■

NOTER

1. Se W. Cole Durham jun., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, red., *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law*, 2013, s. 3-5.
2. Dallin H. Oaks, »Strengthening the Free Exercise of Religion«, tale holdt ved The Becket Fund for Religious Liberty Canterbury Medal Dinner, New York City, 16. maj 2013, s. 1; findes også på mormonnewsroom.org.
3. Se Alexis de Tocqueville, *Demokrati i Amerika*, 2013.
4. Boris Jeltsin, i Donald Murray, *A Democracy of Despots*, 1995, s. 8.
5. Se Ezra Taft Benson, »Født af Guds«, *Stjernen*, jan. 1986, s. 4.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, 2. udg., 1791, s. 69.
7. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 21.1.29.

JEG VILLE IKKE SNYDE

Da jeg begyndte i college, blev jeg ofte skuffet over mine klassekammerater. Det skyldtes, at mange af dem snød til eksamen. Nogle smuglede noter med ind i klassen. Andre sendte sms'er med svar til andre. Nogle få gik oven i købet så langt, at de kopierede fra deres klassekammerater.

De, der snød, fik altid højere karakterer, end jeg gjorde. Men jeg følte mig ikke fristet til at følge dem. Jeg fortalte altid mig selv, at det er bedre at få nul rigtige på ærlig vis end at snyde sig til at få alle rigtige.

Hvis jeg snød, ville jeg være et dårligt eksempel. Jeg ville ikke opføre mig på en måde, der gjorde, at jeg ikke kunne fortælle dem om Jesu Kristi evangelium. For så ville jeg jo ikke vise dem, at Kirken er sand.

En eftermiddag gik jeg hen på skolens kontor for at høre, hvor meget jeg skyldte for min undervisning. Jeg var nødt til at betale alle mine undervisningsafgifter, inden jeg kunne gå op til den afsluttende eksamen ugen efter. På vejen derhen spekulerede jeg på, hvor jeg skulle få pengene fra. For en studerende, der skulle forsørge sig selv, var pengene små.

Da jeg kom hen på kontoret, spurgte jeg, hvad jeg skyldte.

»Du skal ikke betale mere«, lød svaret.

Chokeret spurgte jeg, om det kunne være rigtigt, eller om det var en spøg.

»Ja, det er rigtigt, og jeg er helt alvorlig«, sagde kontordamen. »Studierådgiveren har indsendt en ansøgning for dig, og du har fået et studielegat fra en

senator. Nu bliver der betalt for dig.«

Jeg blev så glad for at høre det. Jeg takkede hende og løb hen til studierådgiverens kontor for at takke.

»Du behøver ikke at takke mig«, sagde studierådgiveren, da jeg fortalte, hvor glad jeg var. »Jeg gjorde bare mit arbejde.«

Da jeg gik, kom jeg i tanke om et skriftsted, jeg altid har elsket at citere: »Og velsignet er den, der på den yderste dag viser sig at være trofast mod mit navn, for han skal blive løftet op for at bo i det rige, som er beredt for ham fra verdens grundlæggelse. Og se, det er mig [Jesus Kristus], der har talt det« (Eter 4:19).

Jeg havde vist min trofasthed mod at holde vor himmelske Faders bud ved at gøre det rette – selv i en situation, hvor det var almindeligt at snyde. Jeg ved, at han aldrig vil svigte mig, hvis jeg står fast i min tro.

Jeg er glad for, at jeg nu kan studere uden at skulle bekymre mig om, hvordan jeg skal betale for det. Jeg er også blevet motiveret til at fortsætte med at gøre, hvad der er rigtigt, ikke på grund af de belønninger og velsignelser jeg kan få, men fordi jeg elsker vor himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus, som er et eksempel for mig. ■

Joanna Mae Rangga, Sydlige Leyte, Filippinerne

Mine klassekammerater, som snød, fik altid højere karakterer, end jeg gjorde. Men jeg følte mig ikke fristet til at følge dem.

Jeg ønskede brændende at bære min mors brudekjole, når jeg engang skulle giftes.

MIN MORS BRUDEKJOLE

Jeg var en lille pige, da jeg første gang så min mors brudekjole. Den var omhyggeligt pakket ned i en æske, og jeg husker, at min mor foldede den forsigtigt ud, så jeg kunne se den. Hvor var den smuk! Jeg ønskede brændende at bære den kjole, når jeg engang skulle giftes.

Min mor lagde den forsigtigt sammen og lovede, at jeg måtte låne den en dag. Hun fortalte, at kjolen havde været en særlig gave fra min far. Hun så så forelsket og smuk ud på sine bryllupsbilleder. Mine forældre, der ikke var medlemmer af Kirken, var vidunderlige mennesker.

Jeg lærte Kirken at kende, da jeg mødte den mand, jeg senere giftede mig med. Mødet med ham blev usædvanligt, for selvom han ikke var aktiv i Kirken, førte det til historien om det første syn. Jeg syntes, det var en forrygende historie, men jeg var ikke parat til at godtage den.

Da vi havde gået ud sammen i 16 måneder, gik mine drømme i

opfyldelse, da jeg iført min mors brudekjole med langt slæb gik op ad kirkegulvet mod min forlovede. Jeg var så forelsket. Der var mange, der sagde, at jeg lignede min mor, da hun blev gift.

Årene gik, og vi fik to sønner. Når min mand prøvede at komme tilbage til Kirken, satte jeg en kæp i hjulet. Selvom jeg ikke var aktiv i den kirke, jeg var vokset op med, så havde jeg svært ved at acceptere en anden kirke.

Det ændrede sig endeligt efter 19 års ægteskab. Min mand vendte tilbage til Kirken, og nogle få uger efter begyndte jeg at tage med ham. Jeg fik hurtigt et vidnesbyrd, og jeg blev døbt og bekræftet. Snart efter blev mit største ønske at forberede mig til at blive besejlet til min mand i templet.

Da dagen for den glædelige begivenhed oprandt, bar jeg igen min mors hvide kjole. En ven fra Kirken havde tilpasset den, så den

passede bedre til templet. Jeg har båret den i templet lige siden.

Da var min far død, og i min mors sidste tid var hun endnu ikke klar til at acceptere den genoprettede kirke. Men jeg fortalte hende mange vidunderlige ting om genoprettelsen. Jeg fortalte hende også, at hun ville høre budskabet om at det sande evangelium, når hun var kommet igennem sløret. Jeg lovede hende, at når der var gået et år, ville jeg bære vores kjole på vegne af hende, så hun kunne modtage tempelordinancerne og blive besejlet til min far. Og det gjorde jeg.

Min kjole er gammel nu, og jeg ved, at jeg en dag bliver nødt til at opgive den. Men indtil den dag vil jeg bære den i kærlighed – til min mand, min mor og far, de familiemedlemmer, jeg har udført ordinancer for i templet, det sande evangelium, mine hellige pagter og vor himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus. ■

Angélica Flores Algaba,
Querétaro, Mexico

HERREN TALTE FRED TIL MIG

Vores datter, Carlie, havde været syg i nogle få dage, og jeg troede bare, at hun var forkølet. Men symptomerne blev værre og jeg begyndte at tænke, det måske var mere alvorligt end som så.

Min frygt blev bekræftet og øget, da vi kom til lægen og Carlie fik stillet diagnosen type 1 diabetes. Hun gik i diabetisk koma og måtte hurtigt på hospitalet. Jeg bad stille om, at jeg måtte være rolig, og at lægerne ville være i stand til at hjælpe hende.

Da vi ankom til akutmodtagelsen, gik lægerne og sygeplejerskerne hurtigt i gang med at prøve at redde hende. Jeg tryglede vor himmelske Fader om trøst og fred.

I et stille øjeblik gav min mand og hans far Carlie en præstedømevelsignelse. I velsignelsen lovede min mand, at det var vor himmelske Faders vilje, at hun skulle leve. Jeg begyndte at føle fred.

Efter adskillige timer, hvor lægerne testede og tjekkede, om Carlie havde fået det bedre, var jeg udmattet. Der blev mindre hektisk på hendes værelse omkring kl. 1, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle forvente. Jeg kunne ikke sove, og jeg følte mig alene.

Jeg tog en Mormons Bog frem, som min søster havde taget med på hospitalet, og bad om, at skrifterne ville give mig det håb, jeg havde brug for. Bogen åbnede sig på Alma 36:3. Mens jeg læste, følte jeg, at Herren talte til mig: »Jeg ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler og bliver ophøjet på den yderste dag.«

For anden gang den nat følte jeg fred. Jeg ved, at vor himmelske Fader er opmærksom på os. Han ønskede at lade mig vide, at han er der, og jeg måtte tro på ham.

Da jeg tænkte over dagens begivenheder, tænkte jeg på, hvordan Herren havde velsignet os. Jeg havde følt mig tilskyndet til at tage Carlie til lægen. Vi var kommet sikkert frem til hospitalet. Der var hurtigt kommet præstedømebærere for at give en velsignelse.

Siden den dag har vi fået en fast rutine med at måle blodsukker og altid have noget at spise på os. Vi har lært, hvordan sukkersyge kan påvirke kroppen. Carlies sygdom vil fortsætte med at være en prøve, men vi har lært at sætte vores lid til vor himmelske Fader hver dag.

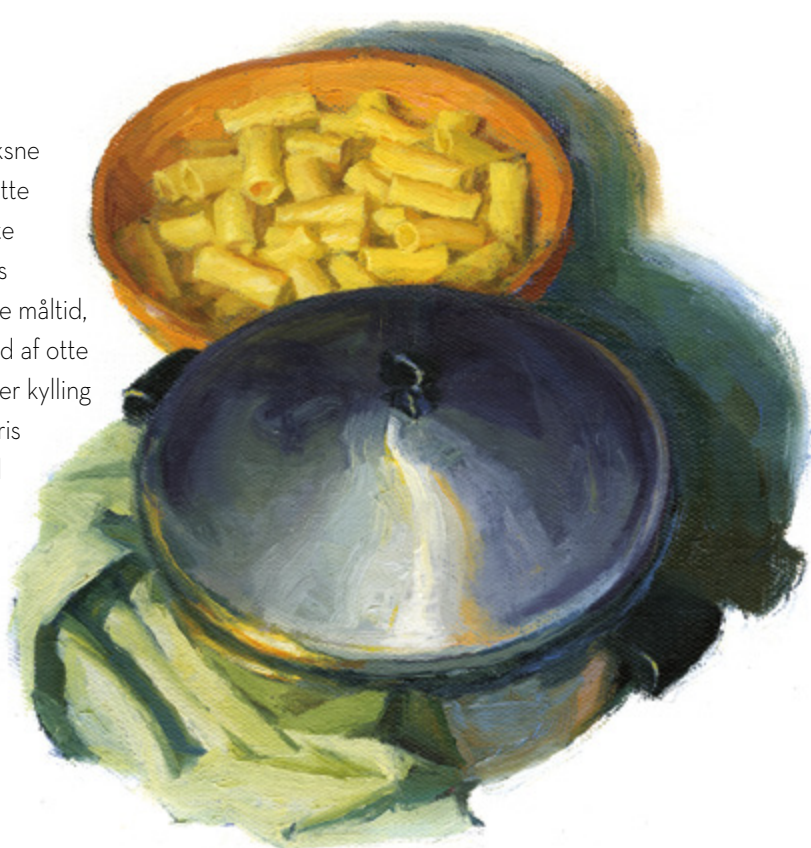
Den dag på hospitalet er ikke en, som jeg ønsker at gentage, men jeg vil altid være taknemlig for den. Det var en dag, hvor jeg lærte, hvor jeg udøvede tro og følte taknemlighed. Jeg lærte, at vor himmelske Fader er opmærksom på alle sine børn, og at han vitterligt støtter os i vore prøvelser. ■

Trisha Tomkinson Riggs, Arizona, USA

Da vi ankom til akutmodtagelsen, gik lægerne og sygeplejerskerne hurtigt i gang med at prøve at redde Carrie.

Ni voksne og otte børn måtte dele vores spartanske måltid, der bestod af otte små stykker kylling og et fad ris og en skål pasta.

OTTE SMÅ STYKKER KYLLING

Da min mand på et tidspunkt stod uden arbejde, var det svært at få enderne til at mødes med fem børn. Dagen inden transmissionen af oktoberkonferencen 2013 kiggede vi i vores forråd og besluttede at forberede et enkelt måltid af stegt kylling og ris til pausen mellem konferencemøderne.

Søndagen kom, og vi var alle klar. Hele resten af vores familie, som bestod af mine forældre og søstre og deres familie, var mødt op i stavscenretet en halv time, inden transmissionen begyndte.

Sikke en velsignelse det var at høre profeter, seere og åbenbarere forkynde budskaber, der er målrettet vores generation. Mens jeg lyttede til deres råd og mærkede den vidunderlige, fredfyldte ånd og kærlighed fra vor himmelske Fader, fik jeg

forvisning om, at alt ville ordne sig, at der ville blive taget hånd om min families åndelige og timelige behov, og fortsatte jeg med at udøve tro og lade min Frelser stå ved roret, så ville vi blive udfriet af fattigdommens greb og andre genvordigheder.

Jeg nød den smukke ånd den sabbatsdag og glemte alt om vores frokost. Først i pausen indså jeg, at vi blev 17 i alt. Ni voksne og otte børn måtte dele vores spartanske måltid, der bestod af otte små stykker kylling og et fad ris tillige med en skål pasta, som en af mine søstre havde medbragt.

Otteårige Henry bad bordbøn og takkede for maden og velsignede den og bad om, at alle måtte blive mætte. Så delte jeg kyllingestykkerne i mindre stykker og delte dem ud til børnene, og min søster øste ris

og pasta op på deres tallerkener. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, da jeg indså, at vi havde nok til en lille portion til alle og en ekstra portion efter alle kyllingestykkerne var blevet delt, og risen og pastaen var blevet fordelt mellem os. Så spiste vi alle sammen – og blev mætte.

Jeg fortalte mine forældre og min mand, at jeg med sikkerhed vidste, at Frelseren havde delt fem brød og to fisk og bispist en folkemængde på »på omkring fem tusind mænd ... foruden kvinder og børn« (se Matt 14:14-21). Nogle skeptikere og ikketroende hævder, at det mirakel var metaforisk, overdrevet eller umuligt. Men for mig og min familie er den historie så sand, som den er skrevet.

Vor himmelske Fader hørte en bøn fra et trofast barn, som takkede og bad om den velsignelse, at alle, som spiste deraf, ville blive mætte og nærret.

Da vi vendte tilbage til salen og generalkonferencen, havde jeg en fest i mit hjerte. Jeg havde det som, om jeg var en del af den folkemængde, som Jesus havde bispist, der bad ham om at blive og lære dem mere, ham, som lovede, at dersom, vi tror og kommer til ham, skal vi aldrig sulte eller tørste (se Joh 6:35).

Sammen med vore børn tog vi stille plads i kirkesalen og forberedte os på at lytte til vor himmelske Faders udvalgte tjenere. Det var en begivenhed, vi aldrig glemmer. ■

Abigail Almeria, Cebu, Filippinerne

FYLDT MED
LIV & OVERSKUD

Randal A. Wright

Forestil jer, at en ven kommer til jer og søger råd om, hvordan man modtager personlig åbenbaring. Hvis I kun kunne give et råd, hvilket skulle det da være?

Som ny generalautoritet følte ældste Marion G. Romney (1897-1988) sig utilstrækkelig i sit vigtige kald, så han søgte råd hos sin ven ældste Harold B. Lee (1899-1973) fra De Tolv Apostles Kvorum. Det råd, han fik den dag, var både en overraskelse og en motivation

for ældste Romney. Ældste Lee sagde: »Hvis du vil opnå succes som generalautoritet, må du være inspireret. Du er nødt til at modtage åbenbaring. Lad mig give dig et godt råd: *Gå tidligt i seng og stå tidligt op*. Hvis du gør det, vil dit legeme og sind være udhvilet, og du vil i de stille morgentimer modtage flere glimt af inspiration og indsigt end på noget andet tidspunkt på dagen.«

Da præsident Romney flere år senere tænkte tilbage på den oplevelse, sagde han: »Fra den dag af har jeg efterlevet det råd, og jeg ved, det virker. Hver gang jeg har et alvorligt problem eller en opgave, hvortil jeg håber på Åndens indflydelse, modtager jeg altid mere hjælp i de tidlige morgentimer end på noget andet tidspunkt af dagen.«¹

Første gang, jeg læste det råd, som ældste Lee gav, blev jeg overrasket. Jeg har aldrig forbundet det at starte tidligt på

dagen med åbenbaring. Men nu ved jeg, at der er en direkte sammenhæng. Jeg har også lært, at handlinger, som man almindeligvis forbinder med at modtage åbenbaring, det være sig bøn, skriftstudium, faste, tempelbesøg og tjeneste når et andet niveau, når jeg går tidligt i seng og står tidligt op.

Eksempler fra skrifterne

Inspirerede mænd og kvinder har til alle tider fulgt dette guddommelige råd om søvn. »*Næste morgen* kom Abraham tilbage til det sted, hvor han havde stået foran Herren« (1 Mos 19:27; fremhævelse tilføjet). »Moses tilhuggede to stentavler som de forrige, og *tidligt om morgenen* gik han op på Sinajs bjerg, *sådan som Herren havde befalet ham*, og han tog de to stentavler med sig« (2 Mos 34:4; fremhævelse tilføjet). »*Tidligt næste morgen stod Josva op*, og præsterne løftede Herrens ark op« (Jos 6:12; fremhævelse tilføjet).

Hvordan begyndte Herren sin dag, da han vandrede her på jorden? Markus skriver: »*Ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt*, stod Jesus op, og han gik bort og ud til et øde sted og bad dér« (Mark 1:35). Maria, en trofast discipel, fulgte hans eksempel og lærte os dermed noget væsentligt: »Den første dag i ugen, *tidligt om morgenen, mens*

**Hvilken vane kan,
hvis den følges
konsekvent og med
disciplin, hjælpe til at
få et bedre helbred, mere
overskud og inspiration?**

• • • • •

det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven« (Joh 20:1). I den tidlige morgenstund blev hun således den første dødelige til at se til den opstandne Kristus.

Velsignelser ved at stå tidligt op

Store ledere i vor tid bruger også de tidlige morgentimer til at modtage åbenbaring. For nogen tid siden hørte jeg et medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum nævne ved en stavskonference, at han var et morgenmenneske. Efter mødet talte jeg kort med ham om hans tidlige morgenritual og spurgte så, hvor mange fra Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum der havde samme rytme. Han svarede: »Det har de allesammen!« Det var et stort øjeblik, og Ånden vidnede for mig om det at gå tidligt i seng og stå tidligt op i sandhed kan være forbundet med at modtage åbenbaring.

Der er også blevet lovet andre velsignelser til dem, der følger Herrens råd om søvn. Tænk over disse ufattelige løfter: »Hold op med at sove længere end det er nødvendigt; gå tidligt i seng, så I *ikke er trætte*; stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være *friske*« (L&P 88:124; fremhævelse tilføjet). *Friske* betyder at være »fyldt med liv og overskud«.

Filosoffen Aristoteles mente, at der var andre fordele for dem, der står tidligt op: »Det er godt at stå op inden daggry, for sådan en vane bidrager til godt helbred, velstand og visdom.«² Den amerikanske statsmand Benjamin Franklin brugte senere den tanke i sit velkendte valgsprog: »Tidligt i seng og tidligt op, gør en mand sund, rig og klog.«³ For de fleste mennesker er et godt helbred, velstand og visdom blandt de ting, de ønsker sig mest i livet.

Helbred

Gennemsnitsalderen for topchefer i USA er 55 år.⁴ Overrasker det jer at høre, at lederen for en international

organisation var en 97-årig mand? Og når I hører, at han stadig rejste rundt i verden og holdt taler, oplærte ledere, mødtes med regeringsrepræsentanter og gav interviews til store medieorganisationer i den høje alder? Og at hans to nærmeste medarbejdere var meget aktive i en alder af 79 og 87? Og sådan var det lige præcis i den sidste tid, hvor præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) var Kirkens præsident. Det synes sandsynligt, at det at stå tidligt op, selvom det ikke er den eneste årsag, er blandt de faktorer, der bidrager til, at Kirkens ledere lever længe.

Den tidligere rektor for Brigham Young University, Ernest L. Wilkinson, mente, at det at stå tidligt op er forbundet med helbredsmæssige fordele. Han refererede til præsident David O. McKay (1873-1970), der var Kirkens præsident dengang, og sagde: »Jeg er sikker på, at en af de største årsager til, at præsident McKay har opnået så god, moden, livskraftig og høj en alder, er, at han som ung tillagde sig den vane at gå tidligt i seng og stå tidligt op, generelt inden daggry, når hans sind og krop var udhvilet og klar til at gøre dagens dont.«⁵

Der er også dem, der mener, at der er en forbindelse mellem at stå tidligt op og mental og følelsesmæssig sundhed. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Den, der føler sig slagen og undertrykt, bør se hen til dagens første timer for sin redning.«⁶

Visdom

Forbindelsen mellem søvnmønstre og visdom er ikke blot en teori. Et studie, der blev udført af forskere på Brigham Young University, fastslog: »Studerende, der har for vane at gå sent i seng og sove til sent næste dag, scorer et lavere karaktergennemsnit (GPA) end studerende, der har for vane at gå tidligt i seng og stå tidligt op. Jo længere de studerende sover om morgenen, jo lavere synes deres karakterer at være. Af alle de undersøgte faktorer havde

tidspunktet, man stod op på i weekenden og til hverdag, den stærkeste forbindelse til de studerendes karakter. For hver time, som de studerende sov over gennemsnittet på hverdage, faldt karaktererne med 0,13 point på GPA-skalaen (0,1-4,0).⁷

For nylig udspurgte jeg 203 sidste dages college-studerende om deres søvnmønster. I gennemsnit vågnede de studerende kl. 7.30 til hverdag og 9.15 i weekenden. I gennemsnit gik de i seng ved midnat til hverdag og kl. 01.00 i weekenden. Disse studerende går direkte imod, hvad forskningen viser om videnstilegnelse og det at stå tidligt op. Det skyldes måske, at resultater, som viser, at det giver højere karakterer at stå tidligt op, er for enkle at tro på. Er vi blevet som Israels børn, der nægtede at følge Herrens kur mod slangebids »på grund af vejens enkelhed«? (1 Ne 17:41; se også Hel 8:14-15).

Overvej dette råd, som præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum har givet omkring tilegnelse af visdom: »Jeg råder vore børn til at studere om morgenen, hvor de er friske og udhvilede, snarere end kæmpe mod fysisk træthed og mental udmattelse om aftenen. Jeg har sandet, der er kraft i talemåden: »Morgenstund har guld i mund.«⁸ Måske er det en af grundene til, at fuldtidsmissionærerne følger reglen om at gå tidligt i seng og stå tidligt op.

Andre velsignelser

Joe J. Christensen, emeritusmedlem af De Halvfjerds, skrev sammen med sin hustru, Barbara, og de mente, at der knyttede sig flere velsignelser til at følge Herrens råd om søvn: »Der må være en stor sløet årsag til at følge rådet om at gå tidligt i seng og stå tidligt op [se L&P 88:124] ... Verden er et smukkere sted om morgenen. Der er en helt anden ro. Man får udrettet så meget mere på kortere tid.«⁹ Ved et foredrag på Brigham Young University sagde ældste Christensen desuden:

»Nogle af jer får ikke den søvn, I har brug for. Nogle har for vane at gå sent i seng og sove meget længere, end jeres system i virkeligheden har brug for, og således går I glip af noget af den personlige inspiration, I ellers kunne modtage.«¹⁰

Præsident Hinckley kom med et andet løfte til de lydige: »Hvis I går i seng kl. 22 og står op kl. 6, så ordner tingene sig for jer.«¹¹

Det kan virke som en bagatel at følge Herrens råd om søvn, men det er »ved små midler[, at Herren] kan frembringe store ting« (1 Ne 16:29). Jeg har et vidnesbyrd om, at det kan give mange velsignelser i vores liv, deriblandt åbenbaring, hvis vi følger rådet om at gå tidligt i seng og stå tidligt op. Det er forbløffende, hvor meget mere jeg når på en dag, når jeg går tidligt i seng og står tidligt op. Fordelene ved den selvdisciplin overgår langt den indsats, det kræver. Når vi vinder dagens første kamp mod sengen, er der langt større chance for, at vi vinder dagens øvrige kampe. Vi får sandsynligvis også mere energi og overskud. ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

NOTER

1. Se Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual*, 1989, s. 27-28.
2. Aristoteles, i *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, red. N.B. Sen, 1967, s. 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, red. U. Waldo Cutler, 1905, s. 16.
4. Se *Forbes* magazine, »Emerging Culture, Worldwide Success«, 25. okt. 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One's Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year, 1. okt. 1963, s. 4.
6. Se Russell M. Nelson, »Glæde kommer om morgenen«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 70.
7. *Journal of American College Health*, nr. 49, 2000, s. 125-130.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, rev. udg., 1975, s. 205.
9. Joe J. og Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center*, 1985, s. 33.
10. Joe J. Christensen, »Resolutions«, foredrag på Brigham Young University, 9. jan. 1994, s. 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, i Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 166-167.

U Støttepiller i Ungarn

McKelle George

Krisztian Eszther*, som er en ung voksen i Ungarn, siger, at evangeliet styrker hendes tro – ikke kun på Gud, men også på et godt og meningsfuldt liv. »Ungarerne har en tendens til at tænke på vores mørke fortid,« siger hun. Den fortid, som Eszther refererer til, er en periode i Ungarns historie (1949-1956), hvor man aldrig sang ordene til den ungarske nationalsang – *Isten, áldd meg a magyart*, der betyder »Gud bevarer ungarerne«.

Evangeliet kommer til Ungarn

Ungarn anerkendte officielt Kirken i 1988, et år efter at ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum bad en indivielsebøn på toppen af bjerget Gellért, hvorfra man ser ud over Budapest. I 1990 åbnede der en mission i Budapest, i et land, der skulle komme sig over 40 år uden trosfrihed. Nu er Guds indflydelse stærk, især i hjertet blandt de sidste dages hellige unge voksne.

Institut-studiecentre

Studiecentrene spiller en stor rolle i forbindelse med at hjælpe de unge voksne i Central- og Østeuropa. Aftenen inden, ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte Centraleuropa, modtog han en kraftig åbenbaring. Han følte, at Kirkens styrke i den del af verden lå blandt de unge voksne. Nu er studiecentrene et kærkomment sted, hvor de unge går til undervisning, aktiviteter og møder venner med samme overbevisning. »Her kan vi have det sjovt uden at bekymre os om at blive udfordret på vore standarder,« siger Eszther.

Eszther mødte missionærerne i sin fødeby Újfehértó og deltog gratis i deres ugentlige engelskklasser. Snart inviterede missionærerne hende med til aktiviteter i grenen. »Jeg deltog i alt lige fra begyndelsen, spilleaften, familieaften og fester,« fortæller hun. »Jeg blev døbt tre uger, inden jeg blev 18. Nu ved jeg, at jeg er Guds datter, og at vor himmelske Fader lader aldrig sin datter i stikken.«

Ungarn er blevet hærgnet af krig og undertrykkelse, men de unge voksne i Kirken er håbefulde.

Aktiviteter for unge voksne

Eszther deltog stadig i aktiviteterne for de unge voksne i sin gren i Nyíregyháza. Der er endnu ikke en menighed eller gren for unge voksne i Ungarn, »men vi ser hinanden alligevel,« fortæller Eszther. »Vi har været til blomsterfestival, frøfestival og i Zoologisk Have.«

Som ældste Perry forudsagde, er de unge medlemmer i Ungarn en kilde til lys for alle. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

**I Ungarn siger man efternavnet før fornavnene.*

MERE OM ESZTHER***Hvordan er det at date nogen i Ungarn?***

De unge voksne finder lejlighed til at mødes, men det er svært, fordi de måske bor i to forskellige dele af landet.

Hvor ofte kommer I i templet?

Jeg er en af de heldige, for jeg kan tage til templet i Freiberg i Tyskland en gang om året.

Er uddannelse vigtig i Ungarn?

Ja, men det var svært at fatte, for mine forældre har adskillige eksamener, og vi kæmpede for at klare os. Nu, hvor jeg forstår fordelene ved det, er jeg begyndt på universitetet i januar 2014.

UNGARN I TAL

9.877.365 indbyggere (i 2014)

Areal: 93.030 km²

Ungarn er kendt for sine termiske bade, og der er 450 offentlige badesteder
Det ungarske sprog eller alfabet har 14 vokaler

KIRKEN I UNGARN

5.050 sidste dages hellige

22 menigheder

En stav (der blev stiftet i 2006)

6 slægtshistoriske centre

1 mission (Budapest)

FAKTA OM UNGARN

Hovedstad: Budapest

Sprog: Ungarsk (*magyar*)

Jesus Kristus – vores Fredsfyrste

*Alle de, der oprigtigt søger
Fredsfyrsten, kan få fred.*

**Ældste
Russell M. Nelson**
De Tolv Apostles
Kvorum

Fokus på Herren og evigt liv kan hjælpe os i alle livets udfordringer. Ufuldkomne mennesker bor på denne planet i fællesskab med andre ufuldkomne mennesker. Det er en falden verden, der er skæmmet af voldsom gæld, krige, naturkatastrofer, sygdom og død.

Der kommer personlige udfordringer. Uanset hvad der foruroliger os, så længes vi alle efter at finde indre fred.

Mit budskab vedrører den eneste kilde til ægte og varig fred, Jesus Kristus – vor Fredsfyrste.¹

Jesus sagde: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres.«²

Han kan give fred til dem, hvis liv er blevet hærgnet af krig. Familier, der er blevet forstyrret af krigsminder, for mit vedkommende satte Koreakrigen sig spor.

I dag er krig mere sofistikeret, men det er stadig ødelæggende for familier. De, der lider, kan vende sig til Herren. Hans trøstende budskab handler om fred på jord og Guds velbehag til mennesker.³

Fred kan komme til dem, der ikke har det godt. Nogle har fået legemlige skader. Andre lider åndeligt, fordi de savner deres hjertenskære eller af andre følelsesmæssige sår. Brødre og søstre, jeres sjæl kan få fred, når I opbygger tro på Fredsfyrsten.

»Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre ... eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem.«⁴

»Jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer.«⁵

Fred kan komme til dem, der lider og sørger. Uanset om sorgen beror på en fejltagelse eller en synd, så ønsker Herren blot oprigtig omvendelse. Skrifterne tilskynder os til at »sky de ungdommelige tilbøjeligheder [og påkalde] Herren af et rent hjerte«.⁶ Så kan hans lindrende »balsam i Gilead« også helbrede en sjæl, der er syg af synd.⁷

Tænk på den forandring, der overgik John Newton, der blev født i London i 1725. Han omvendte sig fra et syndigt liv som slavehandler og blev præst i Church

of England. Grundet den store ændring i sit hjerte skrev John teksten til salmen »Amazing Grace« (på dansk »Enestående nåde«).

*Enestående nåde! Hvor søde ord!
For en synder, som blev frelst!
Jeg var fortabt, men blev fundet.
Var blind, men kan nu se.⁸*

»Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig.«⁹

Fred kan komme til den, hvis byrder er tunge:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let.«¹⁰

Fred kan komme til dem, der sørger. Herren har sagt: »Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.«¹¹ Når vi mister en af vore kære, kan vi blive fyldt med Herrens fred gennem Åndens hvisken.

»Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden, for den skal være sød for dem.«¹²

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«¹³

»Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«¹⁴

Fred kan komme til alle dem, der oprigtigt søger

Fredsyrsten. Det er hans frydefulde og frelsende budskab, som vore missionærer tager med sig ud i verden. De forkynder Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet ved profeten Joseph Smith. Missionærer forkynder Herrens livsændrende ord: »Elsker I mig, så hold mine bud.«¹⁵

Fred kan komme til alle dem, der vælger at vandre, som Mesteren gjorde. Hans invitation blev udtrykt med disse kærlige ord: »Kom ... følg mig!«¹⁶

Vi synger alle tak og pris til vor store Prins,¹⁷ for han vil komme igen. Da skal »Herrens herlighed ... åbenbares, og alle mennesker skal se den.«¹⁸ Som tusindårsrigets Messias skal han regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre.¹⁹

Når vi følger Jesus Kristus, vil han lede os, så vi kan leve med ham og vor himmelske Fader sammen med vores familie. Hvis vi holder ud til enden gennem livets mange udfordringer, hvis vi forbliver trofaste overfor de pagter, vi har indgået, vil vi kunne opnå den største af alle Guds gaver, evigt liv.²⁰ I hans hellige nærhed kan vores familie være sammen for evigt.

Må Gud velsigne jer, mine kære brødre og søstre. Og må I og jeres kære for altid nyde alle Herrens, vor Fredsyrstes, velsignelser. ■

Fra julebudskabet i 2013.

NOTER

1. Se Es 9:5; 2 Ne 19:6.
2. Matt 19:14.
3. Se Luk 2:14.
4. 3 Ne 17:7.
5. 3 Ne 17:8; se også Matt 13:15; 3 Ne 18:32; L&P 112:13.
6. 2 Tim 2:22; se også 3 Ne 9:13.
7. Se Jer 8:22, se også »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72; »There Is a Balm in Gilead«, *Recreational Songs*, 1949, nr. 130.
8. »Amazing Grace«, *Olney Hymns*, 1779, nr. 41; se også Joh 9:25.
9. Luk 15:7; se også v. 10.
10. Matt 11:28-30.
11. Matt 5:4; se også 3 Ne 12:4; L&P 101:14.
12. L&P 42:46.
13. Joh 14:27.
14. Joh 11:25-26.
15. Joh 14:15.
16. Luk 18:22.
17. Se »Lovpriser højt vor Frelsers navn«, *Salmer og sange*, nr. 101.
18. Es 40:5.
19. Se Åb 19:16.
20. Se L&P 14:7.

LIGE TIL SAGEN

Har jeg som **14-årig** lærer overhovedet noget at **bidrage** med som **hjemmelærer?**

I følge skriften er formålet med at gå ud som hjemmelærer at »besøge hvert medlems hjem, idet [man] formaner dem til at bede lydeligt og i løndom og at varetage alle familiemæssige pligter« (L&P 20:51). Hjemmelærere skal »våge over ... og være hos dem, [de har til opgave at undervise] og styrke dem« (L&P 20:53). Deres opgave er at »advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59).

Nu spørger du måske: »Kan jeg gøre det?« Svaret er ja! Spørg din makker, hvordan du kan bidrage. Han kan hjælpe dig med at lære at træffe aftaler, bære vidnesbyrd, undervise og så videre. Så vil du selv kunne se, hvordan du kan være til velsignelse for dem, du besøger, og du vil få selvtilid til at bruge de gaver, Gud har givet dig, til at opfylde dette og mange andre præstedømmekaldelser livet igennem. ■

Hvorfor skal jeg **tilgive** nogen, som virkelig **har såret mig?**

Befalingen om at tilgive alle mennesker er en, som mange af os kæmper med. Men Herren har sagt, at vi bør tilgive hinanden, ellers gør vi os skyldige i en endnu større synd (se L&P 64:9-11). Det giver måske ikke meget mening

for os til at begynde med, men Herren prøver at hjælpe os til at blive mere som han er og finde større glæde. Hvis vi lægger vore byrder på ham og slipper vreden, bitterheden og smerten, vil vi kunne opnå fred i dette liv og

store velsignelser i evigheden. Det kan kræve tid, tårer, faste, bøn, rådføring med en præstedømmeleder og besøg i templet, men det vil være det hele værd.

Som præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt:

»Vi må ikke desto mindre lade vores klagepunkter falde. En del af formålet med dette jordeliv er at lære at slippe disse ting. *Det er Herrens måde.*

Husk, at himlen er fyldt med dem, der har dette tilfælle: De er blevet tilgivet. Og de tilgiver« (»De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 77).

Læs mere om at tilgive andre i Gordon B. Hinckleys tale »Tilgivelse«, Liahona nov. 2005, s. 81-84; og »Tilgivelsens helbredende kraft« af James E. Faust i Liahona maj 2007, s. 67-69.

SØNDAGSLEKTIONER

Denne måneds emne:
**Ordinancer og
pagter**

KLAR TIL AT MODTAGE DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME?

*»Derfor modtager alle de, der modtager
præstedømmet, denne ed og pagt af
min Fader, hvilken han ikke kan bryde«
(L&P 84:40).*

Ulig Det Aronske Præstedømme som modtages uden en ed, modtages Det Melkisedekske Præstedømme med en ed af vor himmelske Fader og en pagt mellem jer og ham. Følgende forslag kan hjælpe jer til at forstå nøgleordene i Lære og Pagter 84:33-44, hvor Herren åbenbarede præstedømmets ed og pagt.

HVILKEN ED ER DET, SOM VOR HIMMELSKE FADER HAR AFLAGT?

»At gøre sig værdig til mulighederne i eden og pagten indebærer den største af alle Guds gaver: Evigt liv. Det er formålet med Det Melkisedekske Præstedømme. Ved at holde de pagter, vi indgår, når vi modtager præstedømmet og fornyr dem i tempelordinancer, har vi fået et løfte gennem en ed af vor himmelsk Fader, Elohim, om, at vi vil modtage af hans herligheds fylde og leve, som han lever.«

Se præsident Henry B. Eyring, førsteådgiver i Det Første Præsidentskab, »Tro og præstedømmets ed og pagt«, Liahona, maj 2008, s. 61.

HVAD ER JERES DEL AF PAGTEN?

»Pagten går for mandens del ud på, at han vil højne sin kaldelse i præstedømmet [se L&P 84:33] og at han vil leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund og holde buddene.«

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972), »Magnifying Our Callings in the Priesthood«, i Conference Report, apr. 1970, s. 59.

HVAD VIL DET SIGE AT FÅ SIT LEGEME FORNYET?

»Jeg har set dette løfte blive opfyldt i mit eget og andres liv. En af mine venner tjente som missionspræsident. Han fortalte, at mens han tjente, var han ved dagens slutning så træt, at han knap orkede at gå op ad trappen og i seng om aftenen, og han vidste ikke, hvordan han skulle klare den næste dag. Men om morgenen vågnede han styrket op med nyt mod. I har set det hos aldrende profeter, som har virket bestyrket og fornyet hver gang, de har stået og vidnet om Herren, Jesus Kristus og det gengivne evangelium. Det er et løfte for dem, som går fremad i tro i deres præstedømmekaldelse.«

Præsident Henry B. Eyring, »Tro og præstedømmets ed og pagt«, Liahona, maj 2008, s. 62.

HVAD VIL DET SIGE AT MODTAGE HERREN?

»Mænd, som værdigt modtager præstedømmet, modtager Herren Jesus Kristus, og de, som modtager Herren, modtager Gud Faderen. Og de, som modtager Faderen, modtager alt det, Faderen har. Ufattelige velsignelser tilflyder værdige mænd, kvinder og børn over hele verden gennem denne ed og pagt.«

Se ældste Russell M. Nelson, De Tolv Apostles Kvorum, »Pagter«, Liahona, nov. 2011, s. 88.

Skriftsteds-kæde: At modtage Herren

Modtagelse af præstedømmet er en måde at modtage Herren på. Læs disse skriftsteder for at lære om to andre måder: Johannes 13:20 og Lære og Pagter 112:20.

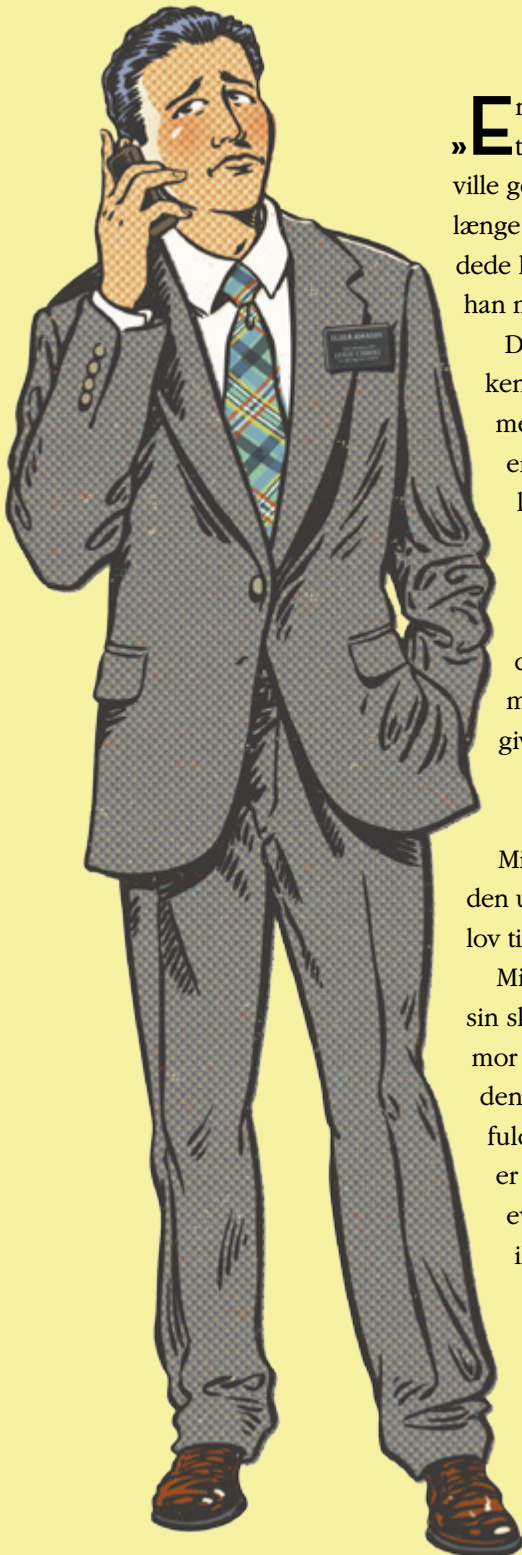

KAN UNGE KVINDER OGSÅ MODTAGE DISSE VELSIGNELSER?

»Præstedømmets velsignelser knytter sig ikke kun til mænd. Disse velsignelser udøses også over vore hustruer og døtre og alle trofaste kvinder i Kirken. Disse gode søstre kan berede sig til at modtage velsignelserne i Herrens hus ved at holde befalingerne og tjene i Kirken. Herren tilbyder sine døtre enhver åndelig gave og velsignelse, som hans sønner kan opnå.«

Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972), »Magnifying Our Callings in the Priesthood«, i Conference Report, apr. 1970, s. 59.

MODTAG ALT, HVAD FADEREN HAR - EN NUTIDIG LIGNELSE

»En ung mand forberedte sig på at tage på mission. Hans forældre ville gerne betale for hans mission, så længe han fulgte reglerne og arbejdede hårdt som missionær. Det gik han med til.

Da han kom ud i missionsmarken, opdagede han, at det var meget sværere at være missionær, end han havde troet. Han skulle lære et nyt sprog, vænne sig til en anden kultur og det var skuffende at blive afvist. Hans kammerat og missionspræsident prøvede at opmuntre ham, men han havde stadig lyst til at give op.

Han fortalte sin missionspræsident, at han gerne ville hjem. Missionspræsidenten ringede til den unge mands far og gav ham lov til at ringe til sønnen.

Missionæren fortalte sin far om sin skuffelse. Faderen sagde: »Din mor og jeg har i årevis set frem til den dag, hvor du skulle tjene som fuldtidsmissionær. Vi ved, at det er vigtigt at forkynde Jesu Kristi evangelium for alle dem, der ikke har det.»

Sønnen svarede: »Far, jeg

vidste ikke, at en mission betød så meget for dig.»

»Det betyder alt for mig,« svarede faderen. »Hele mit liv har jeg arbejdet, bygget min forretning på og sparet med én person i tankerne: Dig. Mit mål har altid været at give dig en stor arv.»

»Men far,« indskød sønnen, »det betyder ikke, at jeg ikke gerne vil ...«

Faderen afbrød ham og sagde: »Hvordan kan jeg betro dig min forretning, hvis du ikke kan vise, hvad du er gjort af ved at tjene Herren i to korte år?»

Der blev en pause, mens sønnen overvejede faderens spørgsmål.

Så sagde faderen: »Sønnike, hvis du tjener trofast i denne kaldelse og viser dig værdig, vil alt, jeg ejer, blive dit.»

Bevæget af dette løfte, svarede sønnen modigt sin far: »Jeg bliver.»

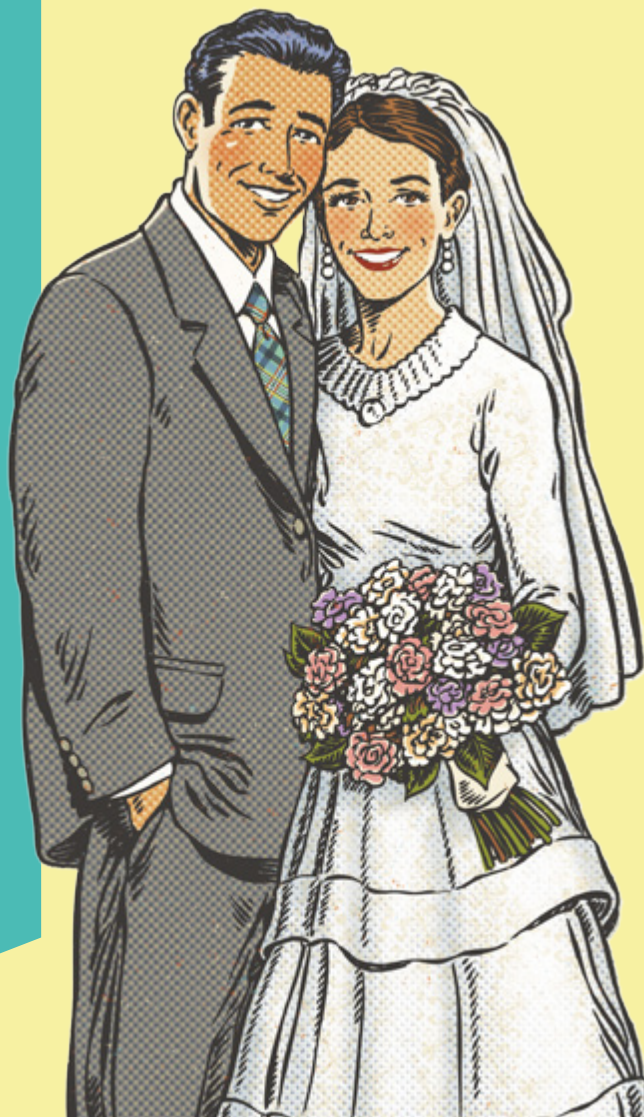
Og sønnen blev, og han tjente trofast. Han fulgte missionsreglerne og arbejdede hårdt. Og ja, nogen tid efter sin mission modtog han som lovet sin arv fra faderen, ja alt, som faderen havde at dele.»

Fra ældste Carlos Asays tale, »Præstedømmets ed og pagt«, Stjernen, oktoberkonferencen 1985, s. 36.

VELSIGNELSER, SOM JEG MODTAGER GENNEM PRÆSTEDØMMET

Når jeg som Guds datter lever retskaffent, kan jeg modtage mange velsignelser gennem hans præstedømme. Jeg kan være medlem af Jesu Kristi Kirke, som er genoprettet gennem præstedømmet. Jeg kan tage del i nadveren, som bliver velsignet ved Jesu Kristi præstedømmets kraft for at forny mine pagter og omvende mig mere fuldt ud. Jeg kan modtage personlig vejledning fra vor himmelske Fader gennem præstedømmevelsignelser. Jeg kan indsættes i kaldelser under ledelse af en, der bærer præstedømmets nøgler og gives myndighed til at virke i de kaldelser. Jeg kan bruge den myndighed til velsignelse for andre. Jeg kan indgå flere pagter med vor himmelske Fader gennem præstedømmets kraft i templet. Jeg kan gifte mig med en værdig præstedømmebærer i templet og sammen kan vi opfostre en familie i retfærdighed. Med min evige familie kan jeg modtage alt, som vor himmelske Fader har (se L&P 84:38).

Melissa Heaton, Utah i USA

DELTAG I SAMTALEN

Noget at tænke over til søndag

- Hvordan tror I, at overholdelse af jeres pagter forbereder jer til at modtage alt det, Faderen har?
- Hvad tror I, at forskellen er på at »få« præstedømmet (se L&P 84:33) og på at »modtage« præstedømmet? (se v. 35)?
- Hvordan kan læren i Lære og Pagter 98:11-12 hjælpe jer til at »leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44)?

Ting, I kan gøre

- Stræb efter at være værdige til Helligånden. Inspiration vil hjælpe jer til at forstå læren om præstedømmet bedre.
- Lær præstedømmets ed og pagt udenad, som findes i Lære og Pagter 84:33-44.
- Studér bønssomt andre skriftsteder om præstedømmet, for eksempel Alma 13 og Lære og Pagter 13; 20; 107; 121.

Ældste
Kent F. Richards
De Halvfjerds og
øverste leder for
Tempelafdelingen

FORBEREDELSE TIL AT INDTRÆDE I HERRENS HUS

Smil, når I tænker på templet.

Det er et sted fyldt med kraft og velsignelse.

Ved et tempel åbent hus bemærkede jeg nogle piger, som gik bag deres forældre gennem templet. De smilede, da de så sig selv i spejlet i brudeværelset. »Husk,« hviskede deres bedstemor, »hvor specielle I er, og hvor meget vor himmelske Fader elsker jer.« Alle pigerne forestillede sig, hvordan de ville vende tilbage til templet som en troende kvinde, med modnende skønhed og evner og klar til at opfylde sin mission her på jorden. Drengene, som deltog i det åbne hus, fik også et glimt af de velsignelser og ansvar, der ventede dem i fremtiden.

Det, disse børn oplevede i templet, var rigtigt. Vor himmelske Fader ønsker at velsigne jer. Hans største velsignelser kommer, når I indtræder i templet for at modtage hellige ordinancer og indgå og holde hellige pagter. I er ansvarlige for at forberede jer og blive klar.

Templet er vigtigt i jeres liv, især når I er unge: »Den unge mand har endnu mere brug for et sted

i templet end hans far og bedstefar, som er blevet styrket af livets erfaring; og den unge kvinde, som har livet for sig, har brug for den ånd, indflydelse og vejledning, der kommer af at deltage i templets ordinancer.«¹ Begynd at forberede jeres hjerte og sind til at være helt klar til at *modtage* og *forstå* de velsignelser (se Matt 13:23; Mark 4:20).

Modtag evangeliets fylde

Hvis I forbereder jer til at indtræde i templet, vil I blive »rede til at modtage [Herrens] evangeliums fylde« i templet (L&P 35:12; fremhævelse tilføjet). Templet er et sted fyldt med kraft og velsignelse. Herren gav profeten Joseph Smith og de første hellige besked om at samle sig i Kirtland i Ohio i USA, hvor de med tiden skulle bygge et tempel. »Dér skal I blive *begavet med kraft* fra det høje« (L&P 38:32; fremhævelse tilføjet).

Ved et tempel åbent hus for nylig samlede en apostel sin familie rundt om alteret i beseglingsværelset. Han

underviste dem om, at alt vi gør i Kirken – klasser, aktiviteter, programmer og møder – er en forberedelse til at komme til templets alter og indgå beseglende ordinancer. Templet repræsenterer selve essensen i vor himmelske Faders plan for jeres evige lykke og fremgang.

Forbered jer til at indgå pagter med Gud

Jeres forberedelse til at indtræde i templet og indgå pagter sker ikke på en studs. Det begyndte med, at I blev døbt og bekræftet med Helligåndsgaven og derefter udvikler jer gennem bøn, studium af skriften, lydighed og tjeneste. Det indbyder til renhed, når vi hver uge deltager i nadveren. Det sker, når I søger tilgivelse gennem omvendelse, når I holder standarderne, og I er værdige til en tempelbefaling med begrænset anvendelse. Programmerne for de unge kan hjælpe jer, men jeres forberedelse er personlig; I udvikler og uddyber *jeres* værdighed, *jeres* vidnesbyrd, *jeres*

HOVEDPUNKTER

- I templet modtager I ordinancer, der er afgørende for jeres frelse.
- I må træde rene ind i templet, fri for enhver uafklaret overtrædelse.
- Som i skriften er mange af belæringerne og ordinancerne i templet symbolske, det gør, at I kan lære mere for hver gang I vender tilbage til templet.

omvendelse. Frelserens forsoning angår jer personligt.

Efterhånden som I modnes åndeligt, vil I ønske at forberede jer til og indtræde i templet. Der vil I modtage ordinancer og indgå pagter, som er nødvendige skridt for at komme vor himmelske Fader nærmere. Tempelordinancerne er »de mest ophøjede ordinancer, der er blevet åbenbaret til menneskeheden.«²

Når I modtager tempelordinancerne, indgår I højtidelige pagter med vor Fader den ene gang for jer selv, og derefter stræber I efter at leve op til dem livet igennem. Hver gang I indtræder i templet, kan I føle hans Ånd og modtage yderligere åbenbaring og forståelse, når I udfører de nødvendige ordinancer for andre. I vil forstå og modtage vished om jeres evige eksistens og den endeløse kraft i jeres pagter. Hvis vi ikke var evige væsener, ville templet ikke have nogen betydning. I indtræder i templet og indgår pagter, *fordi* I vil leve for evigt og ønsker at være sammen med vor himmelske Fader og jeres familie i »aldrig ophørende lykke« (Mosi 2:41). Den vished vil vokse i jeres sjæl og blive bekræftet af Helligånden.

Vær værdig

Helligåndens kraft er virkelig. Han underviser jer, renser jer og udgyder Faderens kærlighed (se Rom 5:5). Forjættelsens hellige Ånd er Helligåndens beseglende kraft, som validerer hver pagt for evigt.

For at modtage Ånden må I træde rene ind i templet, fri for enhver uafklaret overtrædelse. Hvis der er nogen måde, som den onde ønsker at bekæmpe jer på, er det ved at holde jer væk fra templet eller lokke jer til at indtræde uværdigt.

Af denne årsag bliver I inviteret til et personligt interview med jeres biskop eller grenspræsident for at afgøre jeres værdighed og om I er parate til at modtage en tempelanbefaling. Vær ærlige og stol på, at han ønsker at hjælpe jer. I virkeligheden er det jer selv, der afgør jeres ry og anseelse hos Herren (se L&P 109:24). I skriver selv under på tempelanbefalingen først. I vidner om jeres værdighed over for Herren.³

At være værdig betyder ikke, at man allerede er fuldkommen. Det betyder, at man har hjertet på rette sted, at man efterlever buddene og har et ønske om at blive bedre dag for dag.

Indlæring ved hjælp af symboler

I templet, som i skrifterne, underviser Herren os ved brug af symboler.

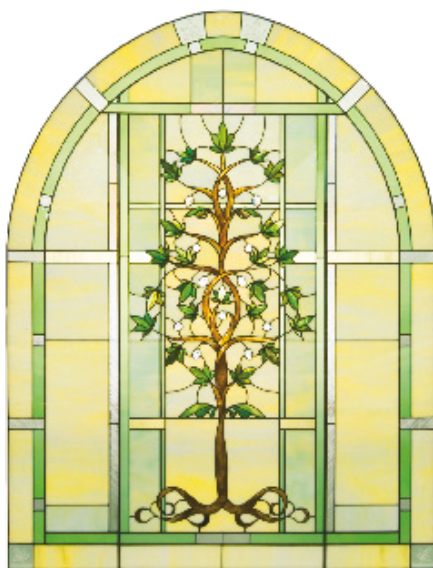
I kan finde mange symboler i skrifterne, det kan være klippen, frøet, frugten, livets træ og nadverbrød og -vand (se fx 1 Ne 11; Alma 32; Hel 5:12). Dåb ved nedsænkning symboliserer nyt liv, genfødsel og renhed (se Rom 6:3-5). I templet bærer vi alle hvidt tøj, der symboliserer renhed, hellighed, lys og lighed.

Visse symboler i templet er både fysiske og åndelige. Tempelklædningen er for eksempel en fysisk, daglig påmindelse om tempelpagterne og de lovede velsignelser. Dersom den respekteres og æres, beskytter den os fra fristelser og uretfærdig indflydelse.

Enhver af templets ordinancer er symbolsk. »I en hellig ordinance kan en person blive vasket og salvet,«⁴ det er en reminiscens fra det gamle Israel, hvor kongerne og præsterne blev gjort klar til at indtage deres positioner på den måde (se 1 Sam 10:1; 16:13). Vejledningen og pagterne i tempelbegavelsen er et tegn på at blive påklædt eller indhyllet med yderligere kraft og løfter fra Gud (se Luk 24:49). Beseglingsordinancen er måske det smukkeste symbol, når et par bliver forenet med et ubrydeligt bånd, der kan vare gennem al evighed.

Løfterne i templet er dybe og ædle. De er »store begunstigelser« og »store velsignelser« (3 Ne 10:18), som vor Fader har beredt til jer personligt. Så smil, når I tænker på templet.

Uanset jeres alder, så gør det nødvendige for at blive klar til at

modtage de største velsignelser, som vor himmelske Fader har at byde jer. Stol på, hvordan det føltes, da I som børn sang: »Jeg elsker Herrens tempel, der skal jeg hen en dag ... Jeg gør mig parat, mens jeg er barn. Det er min hellige pligt.«⁵ Det kan blive sandt for jer. ■

NOTER

1. John A. Widtsoe, »Temple Worship«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1921, s. 91-92.
2. Se *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, hæfte, 2002, s. 1.
3. Se Jos 24:22, 26-27: »I er vidner imod jer selv på, at det er Herren, I har valgt at dyrke. De svarede ja ... Så tog [Josva] en stor sten og rejste den under den eg, som står i Herrens helligdom, og sagde til hele folket: »Se, denne sten [ligesom vores tempelanbefaling] skal være vidne imod os, for den har hørt hvert ord.«
4. Se *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, s. 1.
5. »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.

HVORFOR BYGGER VI TEMPLER?

»Vi er nødt til at opnå en vis forståelse for, hvorfor vi bygger templer, og hvorfor det kræves af os, at vi modtager ordinancerne. Derefter vil vi hele tiden blive vejledt og oplyst om sager af åndelige betydning. Det vil komme til os linje på linje og bud på bud, indtil vi har fuldstændig lys og kundskab. Dette vil være en stor beskyttelse for os - for hver enkelt af os ...

Intet værk er mere åndeligt forældende. Intet andet værk giver os større styrke. Intet værk kræver større retskaffenhed.

Vores virke i templet skærmer os med et skjold og en beskyttelse ...

hvis vi vil indgå vore pagter uden tilbageholdenhed eller undskyldninger, så vil Herren beskytte os. Vi vil modtage tilstrækkelig inspiration til at klare livets udfordringer ...

Kom til templet og gør krav på dine velsignelser.«

Se *Forberedelse til at indtræde i det hellige tempel*, hæfte, 2002, s. 37.

Find en måde at **TILGIVE** på

Bonnie Brown

På et tidspunkt vil vi alle møde nogle, som gør noget, der sårer os. Sommetider kan det virke helt umuligt at slippe smerten. Men selvom vi måske er blevet dybt forurettet, så har Frelseren lært os, at vi skal tilgive alle mennesker. Det kan være hårdt arbejde at tilgive, men at gøre det kan føre os nærmere på Kristus, og vi kan opnå den fred, som tilgivelse kan give. Nedenfor fortæller to unge kvinder om deres oplevelse med at tilgive andre.

Tilgiv en ven

Da Renee* flyttede til en ny skole i Belgien, glædede hun sig til at få nye venner. Men så gjorde en ven noget, der gjorde det meget svært. Renee fortæller:

»Min veninde, Nora, oprettede en Facebook-profil, hvor hun brugte en anden venindes navn, Kate. Hun begyndte at chikanere folk ved brug af den profil, og alle beskyldte Kate for at gøre det. Nora drillede mig oven i købet i skolen og kørte på min tro

og min personlighed. Jeg prøvede at undgå disse angreb, men det kunne jeg ikke, så jeg begyndte at omgås nogle andre.

Da Nora tilstod, at hun stod bag den falske profil, blev alle vrede på hende. Nora skrev et brev til mig, hvor hun undskyldte, men jeg følte ikke, at jeg kunne tilgive hende. Jeg var så vred.

Da jeg læste skrifterne en dag, faldt jeg over Lære og Pagter 64:9-10: »Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver

sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd. Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker.»

Jeg tænkte straks på Nora. Jeg vidste, at det ikke var rigtigt at nære sådan en vrede. Jeg bad og spurgte vor himmelske Fader, om han ville hjælpe mig til at tilgive hende. Det var ikke let, men det lykkedes mig at gøre det. Jeg begyndte at sende hende beskeder, hvor jeg spurgte, hvordan hendes dag havde været og talte med hende til frokost en gang imellem. Jeg fandt ud af, at Noras far var død fire år før. Hendes liv var svært, og hun troede ikke, at nogen kunne lide hende. Jeg blev glad for, at jeg ikke stadig var vred på hende. Kate og nogle andre kunne ikke forstå, hvordan jeg kunne tilgive Nora, men jeg vidste, at jeg havde gjort det rette, og jeg vidste, at vor himmelske Fader var stolt af mig.«

Renee lærte, at Gud befaler os at tilgive alle. Ved at følge den befaling fik hun medfølelse og forståelse for Nora og blev i stand til at tilgive hende helt.

Kom til fred omkring min brors død

Da Janets bror blev dræbt i en bilulykke, der blev forårsaget af en fuld teenager og hans medpassagerer, vidste hun godt, at hun var nødt til at slippe den bitterhed, hun følte, men hun vidste ikke hvordan.

»Det var svært at sige, hvad der gik mig mest på – min vrede mod disse tankeløse teenagere eller min oprigtige

længsel efter at få min bror tilbage. Jeg kunne ikke bære tanken om det store tomrum i mit liv. Jeg mindes, at jeg bad inderligt i timevis, syntes det som. Jeg ville bare have Nathan tilbage.

Jeg havde ondt af de drenge, der var ansvarlige for Nathans død, for jeg vidste, at de måtte have enorme skyldfølelser. Men jeg følte også vrede og foragt. Det var let at bebrejde dem. Indeni fortalte jeg mig selv, at jeg tilgav de unge mænd, men vreden brusede stadig rundt i mine tanker, når jeg tænkte på ulykken. Jeg spurgte ofte mig selv, om jeg nogensinde virkelig kunne tilgive de unge mænd, og hvordan jeg kunne vide det, når jeg havde gjort det.

Det var først efter hundredvis af bønner, oprigtig faste og meget studium og refleksion, at jeg endelig følte, at jeg vitterlig havde tilgivet dem. Jeg husker, at jeg tænkte over det en dag. Jeg tænkte: »Jeg tilgiver dem. Hvordan kan jeg lade være? Alle begår fejl, og hvem giver mig ret til at dømme? Jeg kommer aldrig til at ændre noget ved at holde fast i vreden, så jeg slipper den.« Følelsen var helt overvældende! Jeg havde længtes efter at vide, om jeg virkelig havde tilgivet de unge mænd, og den vished kom med tiden. Jeg kan ikke ændre det, der skete med Nathan, men jeg kan vælge at reagere med tilgivelse og kærlighed i stedet for vrede.«

Janet lærte, at ægte tilgivelse både kan kræve tid og kræfter. Frelseren sagde: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer« (L&P 88:63). Janet

kom nærmere på Herren gennem faste, bøn, skriftstudium og anden indsats. Når vi gør det samme, kan vi lade vores vrede og smerte fare, og de følelser kan erstattes med fred og kærlighed.

Fyldt med kærlighed

Tilgivelse kan hjælpe os til at føle kærlighed, forståelse og tålmodighed – ligesom det skete for Janet og Renee. Når vi tilgiver andre, vil Herren fylde os med sin rene kærlighed og dermed bliver vi mere som han er. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

** Navnene er blevet ændret.*

REN KÆRLIGHED

»Kristi rene kærlighed kan fjerne foragten og vredens bjælke fra vore øjne og gøre, at vi kan se andre, som vor himmelske Fader ser os: Som anløbne og ufuldkomne dødelige væsener med et potentiale og et værd, der ligger udover vores fatteevne. Fordi Gud elsker os så meget, må vi også elske og tilgive hinanden.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 76.

SPREDER SOLSKIN

En smil kan udrette alverden.
Vær et lys på nogens vej.

(Se Matt 5:14-16).

MUSIK *i mit liv*

Jeg holdt op med at spille klaver, fordi jeg var bange for at lave fejl. Nu havde jeg chancen for at overvinde min frygt.

Sabrina de Sousa Teixeira

Siden jeg var barn, har jeg drømt om at spille klaver. Da jeg var 12, lærte et kært medlem af Kirken mig at spille. Senere forærede min far mig et keyboard. Men glæden ved at spille begyndte at svinde, fordi jeg blev nervøs, når jeg prøvede at spille til nadvermødet. Jeg lavede mange fejl, jeg skammede mig og ville ikke spille mere. Jeg sagde til mig selv, at jeg kun ville prøve igen, når jeg havde øvet mig meget og kunne spille næsten fejlfrifri. Men jeg blev skuffet og til sidst solgte jeg mit keyboard og skjulte dette talent.

Flere år senere var der ikke nogen til at akkompagnere en søndag. Den søster, som plejede at spille klaver i vores menighed, var flyttet. Da jeg så, at medlemmerne sang uden, at der var nogen, der spillede klaver eller orgel, følte jeg, Ånden tilskyndede mig til at tale med biskoppen. Jeg spurgte: »Er det i orden, at jeg spiller?« Det gik han med til.

Efter at have undgået klaveret i mange år overvandt jeg min frygt

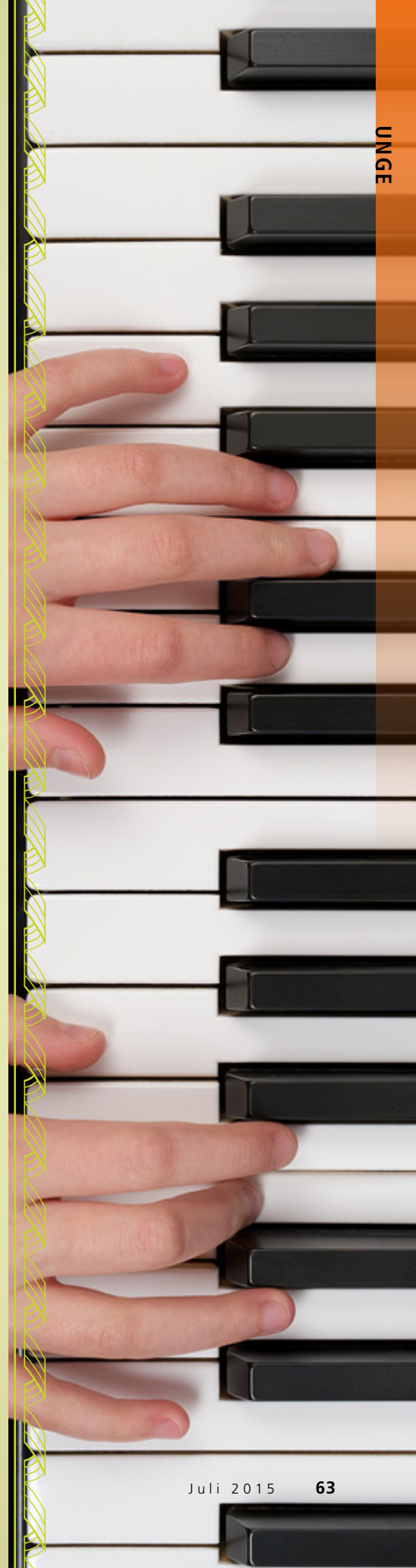
for at lave fejl. Til min overraskelse begyndte jeg at spille, som om jeg lige var stoppet. Jeg lavede nogle fejl, men ikke mange. Oplevelsen gav mig mod på at foreslå biskoppen, at jeg kunne spille hver søndag.

Jeg øver mig hver uge, og jeg er igen kommet til at elske at spille klaver. Når jeg øver mig, kan jeg tydeligt mærke Ånden i mit hjem. Når jeg spiller, istemmer min familie, der går rundt og ordner noget i huset, sommetider i sang. Vi bliver ét, når vi synger den samme salme.

Mange medlemmer i menigheden har bemærket mine fremskridt. Jeg er taknemlig for at kunne bidrage til åndeligheden ved møderne i min menighed og for, at jeg igen har åbnet for et talent, som jeg havde lukket for.

Jeg har lært at påskønne klavermusik og den ro, den giver, er forunderlig. Jeg håber, at vi kan høre den slags musik i himlen, og hvem ved, måske får jeg lov til at spille med i de celestiale kor! ■

Forfatteren bor i Brasilien.

Ældste
Juan A. Uceda
De Halvfjerds

Jeg talte til Gud som til en ven

»Bed, han er der. Tal, han vil lytte«

(Børnenes sangbog, s. 6).

Da jeg var lille, var jeg meget genert og det var svært for mig at få venner. Jeg bad meget til Gud om, at jeg kunne slippe af med min frygt og min generthed. Jeg bad til ham, som var han en ven. Ingen havde lært mig, hvordan man skulle – jeg havde bare virkelig brug for at snakke med nogen. Jeg havde ingen venner, så jeg fandt en ved at tale med ham.

Så mødte jeg missionærerne. De gav mig Mormons Bog, og den begyndte jeg at læse. Da jeg læste 3 Nefi 17, blev jeg meget berørt over den måde, som Jesus tog de små børn på og bad for dem. Jeg vidste bare, at det var den rigtige måde at bede på.

Jeg besluttede mig for at læse alle de skriftsteder, hvor Jesus Kristus beder. I Lukas 3:21 beder Jesus til vor himmelske Fader, efter Johannes har døbt ham, og

himlene åbnedes. Da jeg læste det, vidste jeg, at jeg også ønskede at bede på en måde, så himlene ville åbne sig.

Sommetider er jeg træt og har ikke lyst til at bede. Men så husker jeg, hvordan Jesus bad. Jeg prøver at være ærlig og oprigtig i mine bønner, så himlene også vil åbne sig for mig.

Sommetider er mine bønner korte, fordi jeg ikke kan finde ordene til at udtrykke mig. Så har jeg bare en masse følelser indeni og siger: »Du ved, hvad jeg prøver at sige. Vil du ikke nok hjælpe mig?«

Sommetider når jeg beder for at velsigne min mad, husker jeg på, at selv en lille bøn kan åbne for himlene. Jeg prøver at glemme verden omkring mig og få forbindelse til vor himmelske Fader. Og på en meget

ydmyg måde siger jeg det, der kommer lige fra hjertet.

Når jeg føler fred og ro, så ved jeg, at himlene er åbne for mig.

Efter missionærerne havde undervist min familie om evangeliet, blev min mor, min søster og jeg døbt. Men min far, min bror og min anden søster sluttede sig ikke til Kirken. Jeg ønskede virkelig, at min far blev medlem af Kirken. Jeg fastede, og hver dag bad jeg for, at min far ville acceptere evangeliet og blive døbt.

Jeg vidste, at jeg var nødt til at bede for min far, men jeg vidste også, at jeg måtte vente på Guds

svar. Sommetider siger han: »Ikke endnu.« Med tiden begyndte min far at lytte og forstå, og han blev døbt.

Hvis din mor og far ikke er medlemmer af Kirken endnu, så tal med din ven – vor Fader i himlen. Spørg, om han ikke vil røre din mors og fars hjerte. Tal med ham på en ydmyg, ærlig og oprigtig måde. Og lad det så hvile. Han har styr på alt. Han ved, hvordan tingene skal gøres. Han kender din far og mor bedre, end du gør. Han ved, hvordan man når ind til dem.

Du skal ikke bekymre dig. Du har en ven. Bed af hjertet, så vil vor himmelske Fader høre dig. Himlene vil åbne sig. Han kender dig, og han vil velsigne dig. ■

HVAD KAN DU GØRE?

Er der nogen i din familie, som ikke er medlem af Kirken? Eller er der nogen i din familie, som ikke er blevet besøgt i templet? Her er fem forslag til dig fra ældste Uceda:

1. Tal med vor himmelske Fader i bøn. Han er din ven.
2. Bed for din familie.
3. Stol på vor himmelske Fader. Han kender din familie, og han ved, hvordan man hjælper dem.
4. Lad tingene gå sin gang, og lad være med at bekymre dig. Vor himmelske Fader har styr på alt.
5. Vid, at vor himmelske Fader kender dig, og han vil velsigne dig.

Denne historie fandt sted i maj 1889.

Anna Matilda Andersson krøb sammen med sin mor og søster, Ida, under den sorte paraply. Ud af øjenkrogen kunne hun se toget nærme sig. Hun gøs. Det tog skulle føre hende fra Sverige og på rejsen til Amerika.

»Vær god og hør efter, hvad ældste Carlson siger,« hviskede Annas mor på svensk. Hun holdt pigerne tæt ind til sig. Ældste Carlson var en missionær, der havde tjent tre år i Sverige, siden Anna var otte år. Nu skulle han hjem til sin familie i Idaho igen.

Da mor havde besluttet at sende Anna og Ida til Amerika for at undslippe forfølgelsen i Sverige, havde ældste Carlson tilbudt at holde øje med dem. Nu stod han ved toget. Han gjorde tegn til pigerne om at komme hen til ham. Ida krammede sin mor hårdt og gik derhen, men Anna blev stående.

»Jeg elsker dig,« sagde Anna. »Jeg kommer til at savne dig.«

»Jeg kommer også til at savne dig. Men hør nu godt

efter. Når du kommer til et sted, hvor du ikke forstår, hvad folk siger, så glem ikke at bede til vor himmelske Fader, for *han* kan forstå dig.«

Anna tænkte stadig over sin mors ord, da hun steg på toget og satte sig ved siden af Ida og ældste Carlson. Hun havde glædet sig til at skulle køre i tog for første gang, men nu ønskede hun blot et sidste glimt af sin mor. Toget var for højt til, at hun kunne se ansigterne på folk, men hun smilede, da hun så sin mors sorte paraply løftet over skaren. Så vidste hun, at mor holdt øje.

I et stort brøl af røg tøffede toget fremad. Til at begynde med kørte det så langsomt, at mor løb ved siden af. Den sorte paraply vinkede til Anna. Men snart svandt den sorte paraply af syne. Anna lænede sig mod ruden og tænkte over, hvad der ventede forude.

Adskillige uger senere lænede Anna sig mod ruden i et andet tog. Denne gang gik toget mod Salt Lake City i Utah. »Amerika ser anderledes ud end Sverige, *ja?*« sagde hun til Ida.

Annas rejse

Jessica Larsen

Bygger på en virkelig begivenhed

»Jo,« hviskede Ida tilbage på svensk. »Men Amerika er vores hjem nu, og hvis vi arbejder hårdt nok, kan vi også få mor herover.«

Der havde ikke været penge nok til, at mor kunne købe en billet til sig selv. En familie i Ogden i Utah havde betalt for Idas billet. Så Ida skulle bo på deres gård og arbejde for at betale dem tilbage. Men Anna skulle bo hos sin moster i Salt Lake City. Annas moster var kommet til Utah adskillige år tidligere, og mor havde skrevet og fortalt, at Anna kom.

Efter de havde rejst med tog, var de rejst med skib til Danmark. Derfra var de sejlet videre til England og Irland, før de krydsede Atlanterhavet og ankom til New York City. Anna havde været søsyg det meste af tiden på den 15 dage lange rejse. Hun var lettet, da hun gik ombord på et tog i New York, der gik mod Utah.

»Ogden, Utah,« råbte konduktøren. Anna kunne stadig ikke engelsk, men hun genkendte navnet på byen. Hendes hjerte sank i livet. Det sank endnu dybere, da ældste Carlson tog sine og Idas tasker.

»Er du nødt til at stå af?« spurgte hun sin søster.

»Ja,« svarede Ida blidt. »Du skal ikke være bange, moster venter på dig, når du kommer til Salt Lake City.«

Anna så fra toget, at Ida og ældste Carlson mødte hans familie på stationen. De ville tage Ida med i en overdækket vogn til hendes nye hjem på gården og derpå drage videre til Idaho. Nu følte Anna sig for alvor alene.

Toget rumlede gennem aftenmørket, indtil det stoppede ved stationen i Salt Lake City. Det var næsten midnat. Anna tog sin taske og hoppede ned på perronen. Træt spejdede hun efter sin moster.

Men der var ikke nogen, der ventede på hende.

Frygten greb Anna. Hun kiggede nøje ud over perronen igen og håbede, at hun havde overset noget. Hun stirrede intenst i mørket. Hun prøvede at tyde folks ansigtstræk i gaslygternes flimrende skær. Men hendes møster var der ikke.

Fremmede mennesker kom hen og stillede hende spørgsmål. Anna tænkte, at de nok prøvede at hjælpe, men hun kunne ikke forstå, hvad de sagde.

Hun havde aldrig følt sig så bange før. Ikke engang da hendes klassekammerater i Sverige havde drillet hende på grund af hendes nye tro. Heller ikke da hun var syg på båden til New York. Eller da hun sagde farvel til mor.

Anna lukkede øjnene og huskede på, hvad mor havde sagt: »Glem ikke at bede til vor himmelske Fader, for *han* kan forstå dig.«

Anna knælede ned på perronen ved siden af sin kuffert og bad mere indtrængende end nogensinde før i sit liv. Hun bad om, at vor himmelske Fader ville sende en, der talte svensk og kunne forstå hende.

Da hun var færdig med at bede, så hun op. Der var stadig ingen, der ventede på hende. Men så fik hun øje på en tysk familie, som hun genkendte fra toget. Moderen vinkede hende hen til dem. Anna græd stadig, men tog sin kuffert og tussede efter dem.

Hun fulgte dem til sydporten ved Tempelpladsen. Hun så, hvor det smukke nye tempel var blevet bygget. Pludselig kunne Anna høre nogen, der nærmede sig med raske skridt. En kvinde hastede imod dem og så nøje på alle de ankommende immigranter. Kvindens blik gled hen over den tyske familie. Så fæstnede det ved Anna. Da Anna så op, standsede kvinden op og stirrede.

Anna stirrede tilbage og mærkede et håb spire frem.

Anna kendte hende! Det var hendes søndagsskolelærer, der for blot et år siden var rejst til Utah. Hun kendte hende!

Læreren knugede Anna tæt ind til sig. Hun tørrede Annas tårer bort og hviskede på svensk: »Jeg blev vækket igen og igen. Jeg så billeder af ankommende immigranter for mig hele tiden. Jeg kunne ikke falde i søvn igen. Jeg blev tilskyndet til at tage til templet og se, om der var nogen, jeg kendte her.« Hun tog Anna i hånden og førte hende hen ad gaden. »Kom med mig.«

Senere fandt Anna ud af, at hendes moster og onkel var flyttet fra Salt Lake City, og derfor havde de ikke modtaget mors brev. Hendes lærer sendte besked til dem, og de kom og hentede Anna fire dage senere. Senere blev Ida og Anna i stand til også at få mor til Amerika.

Men lige nu og her betød det ikke så meget. Da Anna gik med sin lærer hjem, tænkte hun: »Vor himmelske Fader besvarede *ikke blot* min bøn. Jeg bad blot om en, der kunne forstå mig, og han sendte en, jeg *kendte*.« ■

Forfatteren bor i Arizona i USA.

FIND JERES FAMILIEHELTE

.....
Bed jeres forældre eller bedsteforældre om at fortælle historier om jeres familie. Det kan være, I opdager, at I har en helt i familien!

Vor himmelske Fader besvarer mine bønner

George R. er 9 år og fra New Mexico i USA

Der har været mange gange i mit liv, hvor vor himmelske Fader har hørt og besvaret mine bønner. Min første erindring om det er, da jeg var fire år. Jeg kunne ikke finde de klodser, jeg gerne ville lege med. Så jeg fik op på mit værelse og knælede ned i bøn. Jeg bad vor himmelske Fader om hjælp til at finde mit legetøj. Min bøn blev straks besvaret – jeg fandt klodserne i det andet værelse.

En af de vigtigste gange, jeg fik svar på en bøn, var sammen med hele min familie. Få måneder efter min fætter, Christian, kom hjem fra mission, kom han kørende ad en bjergvej sent om aftenen. Her stødte han ind i en anden bil. Føreren i

den anden bil slap uskadt, men min fætter blev fløjet på hospitalet i helikopter.

Christian havde alvorlige skader alle steder på kroppen. Han gik i koma, og lægerne mente ikke, at han ville vågne igen. Vi besluttede os for at faste som familie. Mine forældre, søstre, bedsteforældre, tanter, onkler og alle mine fætre og kusiner skiftedes til at faste for Christian. Jeg fastede på en skoledag. Jeg blev nødt til at fortælle min lærer og mine klassekammerater, hvorfor jeg ikke skulle have frokost den dag. Jeg havde faktisk ikke svært ved ikke at spise i dagens løb, fordi jeg fastede for min fætter.

Vor himmelske Fader besvarede vore bønner og Christian vågnede til sidst op fra sit koma. Han kan stadig ikke gøre brug af alle sine tidligere evner, men det går fremad. Jeg ved, at Christian stadig har lang vej at gå. Vi beder stadig for ham. Alt er muligt med vor himmelske Faders hjælp. ■

SPØRGSMÅL TIL JER

Hvilke ting har I brug for hjælp til? Husk at tale med vor himmelske Fader!

Frelseren bød

(Forenklet)

 Tekst: John Nicholson
 Musik: Samuel McBurney

Ydmygt ♩ = 69-76

C F C F C

1. Frel - se - ren bød: »Mig føl - ge I må,«
 2. »Kom følg mig nu,« et en - kelt ord,
 3. Er det så nok, når blot vi her
 4. Ej blot på jor - den skal vi gå

A⁷ Dm G C

så lad os i hans fod - spor gå.
 rum - mer dog lys og sand - hed stor;
 på den - ne jord ham føl - ger nær,
 i Je - su fod - spor for at op - nå

Cm Gm D⁷ G

Kun hvis vi ly - der Kri - sti bud,
 lyt til det, når du sav - ner mod,
 på den - ne tå - re - vå - de sti?
 at bli - ve ar - ving til vor Gud,

G⁷ C D⁷ G⁷ C

bli - ver vi ét med him - lens Gud.
 sæt kun din lid til Her - ren god.
 Nej, ham til him - len føl - ger vi.
 når vi er løst af jor - den ud.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.

Denne tekst skal medtages på alle kopier.

Lignelsen om talenterne

Jean Bingham

Jesus fortalte en historie eller en lignelse om en mand, som gav nogle mønter til tre mennesker, der arbejdede for ham. Så rejste han væk. Mens han var væk, arbejdede to af dem hårdt og brugte deres mønter til at tjene flere, som de kunne give tilbage til manden. Men en af dem gravede sin mønt ned, fordi han var bange for at miste den. Da manden kom tilbage, belønnede han de to, som havde øget den sum, han havde givet dem. Men den person, som havde gravet mønten ned, fik frataget sin mønt (se Matt 25:14-29).

Ligesom manden i lignelsen har vor himmelske Fader givet os alle noget meget værdifuldt – det er ikke mønter, men særlige evner eller talenter, det kan være at synge, at kunne vise kærlighed, løbe eller hjælpe andre. Ligesom personerne i lignelsen er I nødt til at arbejde hårdt for at få talenterne til at vokse!

Hvordan kan I følge Jesu belæringer ved at bruge og udvikle jeres talenter? I vil føle større glæde og kunne hjælpe andre, når I gør det. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

LÆR MERE

Et talent er en særlig evne, man kan for eksempel have talent for at tegne. Men på Jesu tid var ordet *talent* også betegnelsen for en mønt, der repræsenterede en stor værdi. Hvordan kan man sammenligne disse to betegnelser for talent?

Planlæg at vise jeres talenter.

1. Lad hver enkelt i familien vise noget, de er gode til. Det kan være at læse højt, bage noget lækkert, fremføre et musiknummer, fortælle en vittighed, slå en saltmortale eller smile smittende.
2. Når den enkelte er færdig, så lad en anden i familien fortælle noget godt, de bemærkede ved personen.
3. Forfriskningerne kan være en kombination af alle yndlingsfrugter i en lækker frugtsalat!

Sted: _____

Dag: _____

Tid: _____

Tag et stykke frugt med til
at lave forfriskninger!

*I kan udskrive flere invitationer
fra liahona.lds.org.*

FAMILIESNAK

Hjælp hvert medlem af familien med at sætte ord på mindst et talent, som vedkommende har. Hvordan kan I hjælpe hinanden til at udvikle jeres talenter? Tal om, hvordan I kan bruge jeres talenter til at hjælpe andre og vise vor himmelske Fader taknemlighed. Giv familien den udfordring at lægge mærke til hinandens talenter og give en oprigtig compliment hver dag.

Sang: »Giv sa'e den lille bæk« (*Børnenes sangbog*, s. 116).

Skriftsted: Lære og Pagter 46:11

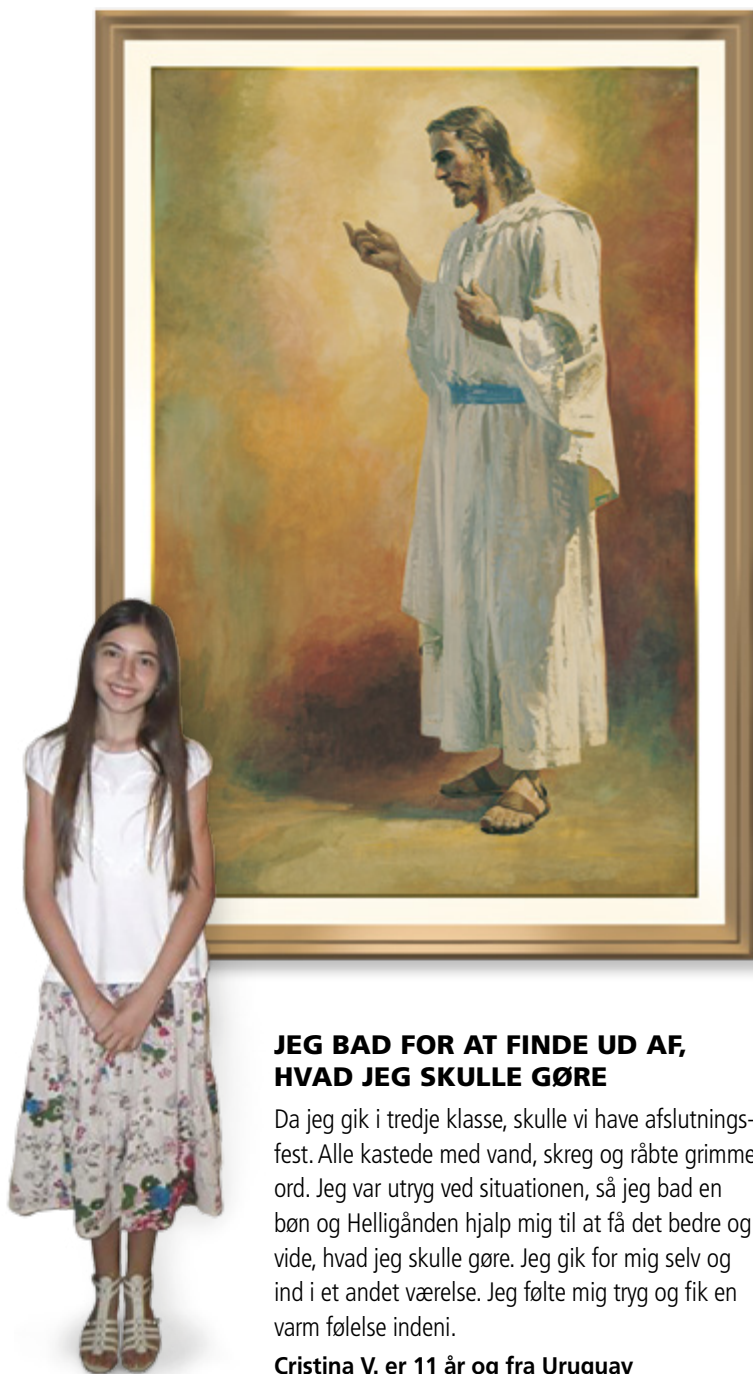
Video: Besøg Biblevideos.org, hvis I vil se »The Parable of the Talents« (Lignelsen om de betroede talenter)

TIP OM SKRIFTEN

At spille en historie i skriften kan være en sjov måde at lære mere om den på.

1. Tildel hinanden forskellige roller i historien. I kan anvende enkle kostumer og remedier som badekåber og papirmønter.
2. Udpeg en fortæller, som holder pause efter hvert vers, så skuespillerne kan spille det, der lige blev læst højt.
3. Spil historien igen, så alle prøver at være med.

VORES SIDE

JEG BAD FOR AT FINDE UD AF, HVAD JEG SKULLE GØRE

Da jeg gik i tredje klasse, skulle vi have afslutningsfest. Alle kastede med vand, skreg og råbte grimme ord. Jeg var utryk ved situationen, så jeg bad en bøn og Helligånden hjalp mig til at få det bedre og vide, hvad jeg skulle gøre. Jeg gik for mig selv og ind i et andet værelse. Jeg følte mig tryk og fik en varm følelse indeni.

Cristina V. er 11 år og fra Uruguay

Mormons Bog er sand. Det er Guds ord. Jeg kan godt lide at læse historierne og profeternes belæringer i den. Z. Pei-chen er 7 år og fra Taiwan

Jeg kan godt lide historien om Noas ark i Bibelen og jeg kan lide at tegne, male, lege og være sammen med min familie. Det her er min tegning af templet i Kirtland. Leonardo G. er 7 år og fra Venezuela

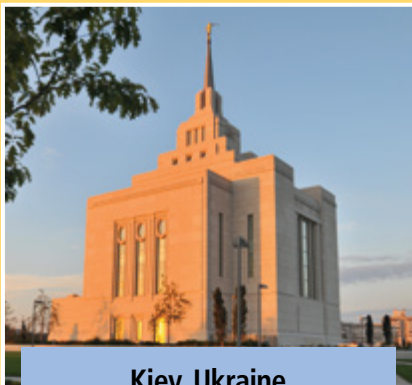

Joaquin V. er 9 år og fra Californien i USA

Tempelkort

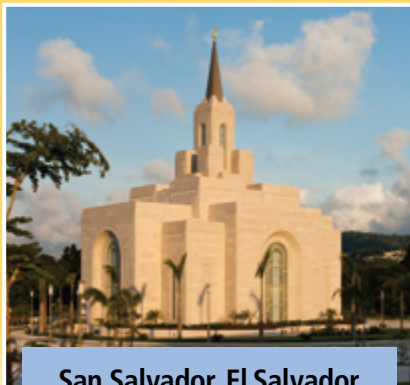
Klip denne side ud, lim den på karton og klip kortene ud.

Besøg liahona.lds.org, hvis I vil udskrive flere kopier af kortene eller finde kort med andre templer.

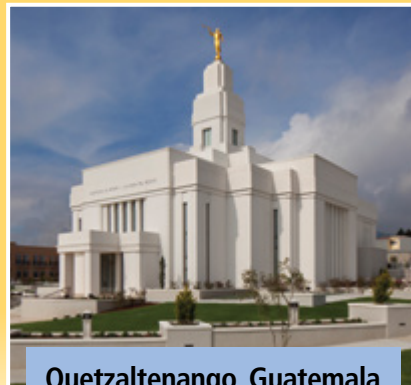
Kiev, Ukraine

Indviet den 29. august 2010 af
præsident Thomas S. Monson

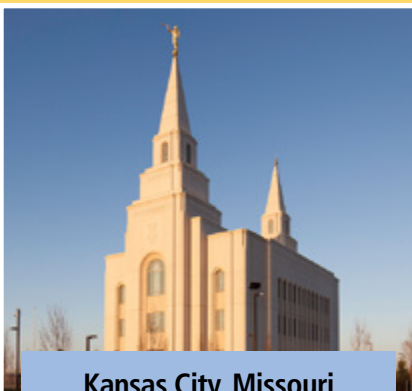
San Salvador, El Salvador

Indviet den 21. august 2011 af
præsident Henry B. Eyring

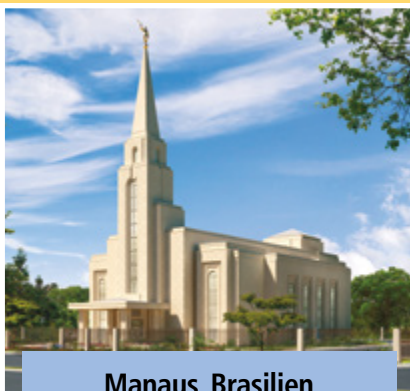
Quetzaltenango, Guatemala

Indviet den 11. december 2011 af
præsident Dieter F. Uchtdorf

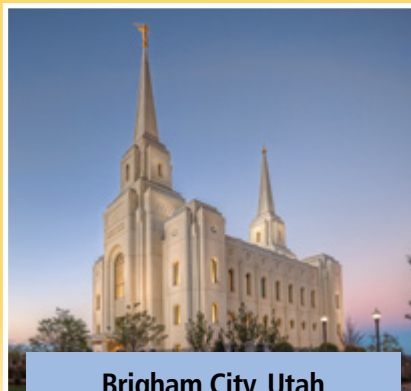
Kansas City, Missouri

Indviet den 6. maj 2012 af
præsident Thomas S. Monson

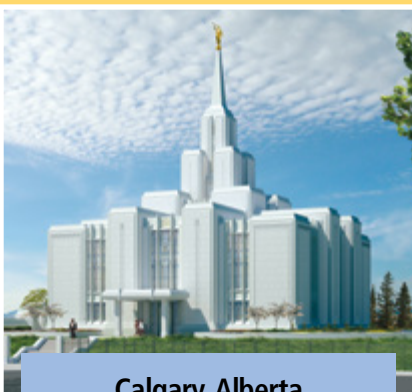
Manaus, Brasilien

Indviet den 10. juni 2012 af
præsident Dieter F. Uchtdorf

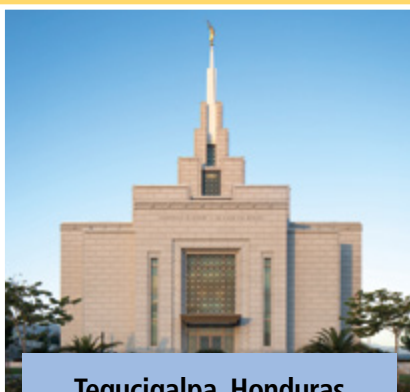
Brigham City, Utah

Indviet den 23. september 2012 af
præsident Boyd K. Packer

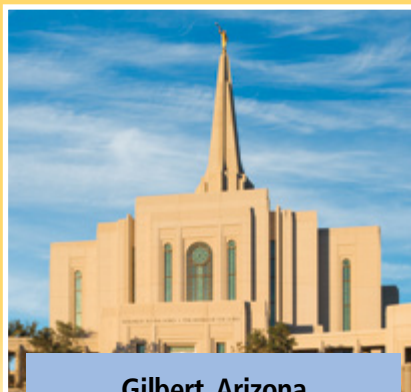
Calgary, Alberta

Indviet den 28. oktober 2012 af
præsident Thomas S. Monson

Tegucigalpa, Honduras

Indviet den 17. marts 2013 af
præsident Dieter F. Uchtdorf

Gilbert, Arizona

Indviet den 2. marts 2014 af
præsident Thomas S. Monson

Hvad gør vi I TEMPLET?

Carolyn Colton

Templet er Herrens hus. Når vi går indenfor, føler vi, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus er nær. Vi kan føle Helligånden. I templet deltager vi i hellige *handlinger* som fx dåb. Vi indgår også særlige aftaler eller *pagter* med vor himmelske Fader. Vi kan hjælpe afdøde mennesker ved at give dem en mulighed for at acceptere evangeliet. Det bliver en helt særlig dag, når I skal derind for første gang! ■

DÅBSBASSINET

Når du bliver 12, kan du blive døbt for mennesker, der døde uden at blive døbt. Dåbsbassinet står på tolv okser, der repræsenterer Israels tolv stammer.

DET CELESTIALE VÆRELSE

Det celestiale værelse er smukt! Det minder os om, hvor stor fred og glæde vi vil nyde, når vi en dag lever sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus.

BESEGLINGSVÆRELSE

I sådanne værelser kan familier blive besejlet for evigt. Det betyder, at de kan leve sammen som familie for evigt – og ikke blot i dette liv.

*For Guds tempel det er
Herrens hus,
hvor kærligheden virker.
Jeg gør mig parat, mens
jeg er barn.
Det er min hellige pligt.*

(Jeg elsker Herrens tempel, *Børnenes sangbog*, s. 99).

Billeder af templer rundt om i verden finder I på temples.lds.org, klik på »Gallery«.

Når du fylder 12 år, kan du tale med din biskop og få din egen tempel-anbefaling. Så kan du tage til templet og udføre dåb.

ORDINANCEVÆRELSE

I sådanne værelser lærer vi om vor himmelske Faders plan for os, og vi indgår pagter, der gør os i stand til at bo hos ham igen. Vi lærer om Jordens skabelse, om Adam og Eva og Jesus Kristus. Vi lærer også om de velsignelser, vi kan modtage i det næste liv, hvis vi er trofaste.

Der skal jeg hen en dag

Mary N. er 12 år og fra Maryland i USA

Da jeg nærmede mig min 12 års fødselsdag, var jeg meget spændt på at skulle i templet. Min familie og jeg talte om, hvordan det ville være indenfor, og jeg så også billeder af, hvordan der så ud inde i templerne.

Få uger inden jeg tog til templet for at udføre dåb, holdt min familie en særlig familieaften. Vi lyttede til spændende beretninger om vore forfædre og fandt ud af, hvor de havde boet, og hvordan deres liv havde været. Jeg fandt endda ud af, at min tipoldefar blev ramt af et lyn og overlevede. Nogle af mine forfædre kom fra England, så mine små brødre og jeg farvede billeder af det engelske flag. Det var, som om der blev lidt forbindelse til mine forfædre.

Templet var lige så smukt indeni som udenpå. Alle derinde var flinke, og der var en varm og fredfyldt atmosfære. Det var anderledes end noget, jeg før havde oplevet. Alt var perfekt. Min moster havde navne med på nogle familiemedlemmer, der ikke var blevet døbt

endnu. Mens vi ventede, forestillede min mor, min moster og jeg os, hvordan disse kvinder havde været, da de levede på jorden for 300 år siden. Det var noget ganske særligt, at min far kunne døbe mig for dem.

At se alle i hvidt gjorde, at jeg følte mig omgivet af engle. Templet var som himlen på jorden. ■

FEM FORSLAG TIL DIT FØRSTE TEMPELBESØG

Tal med dine forældre eller lærere om, hvad man kan forvente.

Se på billeder af værelserne i templet.

Træf en aftale med din biskop om at få en tempelanbefaling. Han vil tale med dig om dit vidnesbyrd og om at holde buddene.

Lær noget om dine forfædre. Hvis det er muligt, så find en ane, du kan blive døbt for! Besøg FamilySearch.org og lær mere.

Bed om, at Helligånden må være med dig.

Og nyd så dit første besøg i templet!

SÆRLIGE VIDNER

**Ældste
Neil L. Andersen**

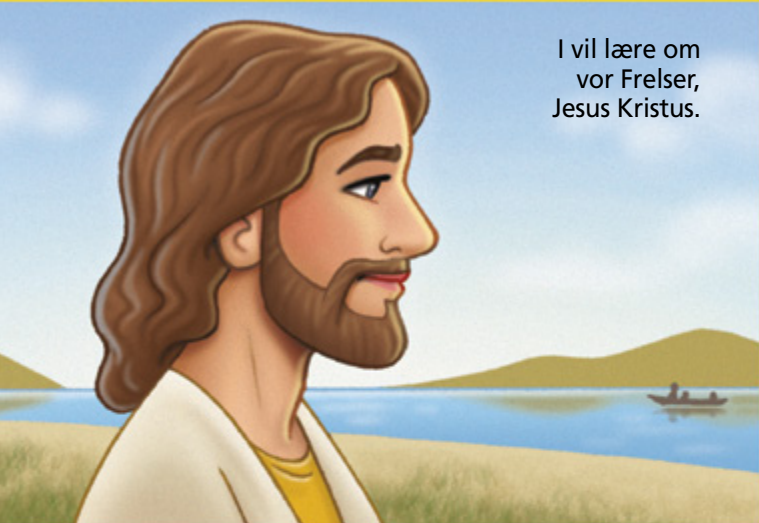
De Tolv Apostles
Kvorum

*Medlemmerne af De
Tolv Apostles Kvorum
er særlige vidner om
Jesus Kristus.*

Hvordan bliver det, når jeg kommer ind i templet?

I vil lære om verdens skabelse.

I vil lære om
vor Frelser,
Jesus Kristus.

Frelserens fred
vil dæmpe jeres
uro og frygt.

I vil opleve
en følelse af
hellighed.

Det vil være
en hjælp til
at være stærk,
når livet er
svært.

Præsident
James E. Faust
(1920-2007)

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

AF LAM OG HYRDER

*Min lille ven var bange i uvejret,
og jeg kunne høre det bræge.*

Da jeg var en meget lille dreng, fandt min far et lam, der var helt alene ude i ørkenen. Den fåreflok, som dets mor tilhørte, var rykket videre, og på en eller anden måde var det lille lam blevet væk fra sin mor, og det havde hyrden tilsyneladende ikke opdaget. Eftersom det ikke var i stand til overleve alene i ørkenen, tog min far det med hjem. Det havde været den visse død for lammet, hvis det var blevet efterladt der, hvor prærieulvene havde spist det, hvis det ikke var død af sult, for det var så lille, at det stadig diede. Min far gav mig lammet, og jeg blev dets hyrde.

I adskillige uger varmede jeg komælk i en sutteflaske og fodrede lammet. Vi blev de bedste venner. Jeg kaldte ham Nigh – jeg husker ikke hvorfor. Det begyndte at vokse. Mit lam og jeg legede på græsplænen. Sommetider lå vi sammen på græsset, hvor jeg hvilede mit hoved på dets bløde, uldne side og så op på den blå

himmel og de hvide, drivende skyer. Jeg bandt ikke mit lam fast i dagens løb. Det løb ingen vegne. Snart lærte det at spise græs. Jeg kunne kalde på mit lam alle steder på gården ved at lave så ægte en brægen, som jeg kunne: *Mææh. Mææh.*

En nat blev det et forfærdeligt vejr. Jeg havde glemt at lukke mit lam ind i laden den aften, hvilket jeg burde have gjort. Jeg gik i seng. Min lille ven var bange i uvejret, og jeg kunne høre det bræge. Jeg vidste, at jeg burde gå ud og hjælpe mit lille lam, men der var dejligt trygt, varmt og tørt i min seng. Så jeg stod ikke op, som jeg burde. Da jeg gik ud næste morgen, var mit lam dødt. En hund

havde også hørt det bræge og dræbt det. Mit hjerte var knust. Jeg havde ikke været en god hyrde eller vogter for det, min far havde betroet mig. Min far sagde: »Søn, burde jeg ikke kunne regne med, at du tog dig af et enkelt lam?« Min fars bemærkning sårede mig mere end tabet af min uldne ven. Den dag besluttede jeg mig som dreng for, at jeg aldrig mere ville forsømme min pligt som hyrde, hvis jeg nogensinde kom i den situation igen ...

Her mere end tres år efter kan jeg stadig høre det brægende, bange lam fra min barndom, som jeg ikke passede, som jeg burde. Jeg husker også stadig min fars kærlige irettesættelse: »Søn, burde jeg ikke kunne regne med, at du tog dig af et enkelt lam?« Jeg tænker på, hvordan vi vil have det i evigheden, hvis vi ikke er gode hyrder. ■

Fra James E. Faust, »Hyrdens ansvar« Stjernen, juli 1995, s. 45-46.

INDBLIK

Familien Rasolo fra Madagaskar er pionerer i deres afsidesliggende by.

Hvad gør jeg, hvis jeg ikke har pionerforfædre?

»Jeg elsker og ærer disse Kirkens tidlige pioneres tro og mod. Mine egne forfædre boede på den anden side af havet dengang. Ingen af dem var blandt dem, der boede i Nauvoo eller Winter Quarters, og ingen af dem rejste over prærien. Men som medlem af Kirken tager jeg med taknemlighed og stolthed denne pionerarv til mig som min egen.

Med samme glæde tager jeg arven fra Kirkens nutidige pionerer til mig, de som bor i alle lande, og hvis egne historier om udholdenhed, tro og offer følger storslåede, nye vers til koret i Guds riges nationalsang i de sidste dage.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

FYLDT MED LIV & OVERSKUD

Her er en vane, I kan tillægge jer for at få et bedre helbred, større overskud og mere inspiration.

s.42

FOR DE UNGE

s.52

KLARTIL AT MODTAGE DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME?

Disse belæring fra Kirkens ledere kan give jer en bedre forståelse af, hvad præstedømmets ed og pagt egentligt betyder.

FOR BØRN

Annas rejse

Da Anna steg af toget i Amerika, var hun alene, og der var ingen, der forstod, hvad hun sagde. Men så huskede hun sin mors påmindelse om, at vor himmelske Fader altid hører og forstår vore bønner.

s.66

DANISH

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE